

**Νυχτερινή εισβολή
ΜΑΤ-ΕΚΑΜ
σε στιλ χούντας**

**Ξανανοίγουν το
Ασφαλιστικό**

ΣΕΛΙΔΑ 16

**Τρομοϋστερία
και κρατικός
τρόμος**

ΣΕΛΙΔΑ 3

Ιόνιο Πανεπιστήμιο:
Οργή για τις συλλήψεις
φοιτητών

**Ξεσάλωσε η
πανεπιστημιακή
αντίδραση**

ΣΕΛΙΔΑ 9

**Ο Δένδιας
απαιτεί
καταδίκες**

ΣΕΛΙΔΑ 8

**Μια κολοβή
αλεπού στο
μεγάλο παζάρι**

ΣΕΛΙΔΑ 7

Σφαγή ομήρων από
τον αλγερινό στρατό
**«Δεν συζητάμε
με
τρομοκράτες»**

ΣΕΛΙΔΑ 5

«Η Αγία Ιωάννα των
Σφαγείων»
**Ακρωτηρίασαν
τον Μπρεχτ**

ΣΕΛΙΔΑ 11

**ΑΜΗΛΕΓΓΥΗ
στους απεργούς εργάτες
των Συγκοινωνιών**

**ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΠΟ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ**

26/1: Αυστραλία: Εθνική γιορτή, Ινδία: Ημέρα δημοκρατίας 26/1/1825: Υπογράφεται στο Λονδίνο από τους εκπροσώπους της ελληνικής κυβέρνησης (Ορλανδός, Ζαΐμης, Λουριώτης) και του Ομίλο Αγγλων Κεφαλοικούχων το δεύτερο δάνειο (2.000.000 λίρες Αγγλίας) 26/1/1929: Ο Λέον Τρότσκι εξορίζεται στην Πρίγκηπο 26/1/1975: Νεοναζί της οργάνωσης «Νέα Τάχη» επιδρόμουν στο Πολυτεχνείο και μαχαιρώνουν τον φοιτητή Β. Γεωργιάδη 26/1/1981: Βόμβες στα γραφεία της ΔΕΗ Αγίων Αναργύρων και Ζωγράφου («Οκτώβρης '80») 27/1: Ημέρα μνήμης εβραϊκού ολοκαυτώματος, Βιενάνη: Ημέρα ειρήνης (1973) 27/1/1906: Ομάδα μάχης των μπολσεβίκων επιτίθεται σε ταβέρνα-στέκι φιλομοναρχικών, δύο νεκροί, είκοσι τραυματίες 27/1/1991: Ρουκέτα κατά της BP (17N) 28/1: Ημέρα εργένη, ημέρα κατά λέπτρας, Ρουάντα: Ημέρα δημοκρατίας (1961) 28/1/1972: Βόμβες σε ΥΠΕΞ και πλατεία Κολωνακίου (AAA) 28/1/1982: Οι Ερυθρές Ταξιαρχίες απελευθερώνουν τον αμερικανό στρατηγό Τζέιμς Λι Ντόζιερ που είχαν απαγάγει στις 17.12.1981 28/1/1991: Ρουκέτα ενοντίον γραφείων Αμερικανών Εξπρές (17N) 29/1/1970: Δίκη «Λαϊκής Πάλης» (Θεσσαλονίκη), καταδίκες εννιά απόμων 29/1/1973: Δίκη γηγείσας ΚΚΕ-σωτερικού, δωδεκαετής κάθειρξη σε Δρακόπουλο και Παρτοσαλίδη, άλλες έξι καταδίκες 29/1/1976: Βόμβες σε έκθεση-κατάστημα βιομηχανίας «Πίτσος» (ΕΛΑ) 29/1/1979: Διώκεται ο διοικητής της Σχολής Χωροφυλακής (αντισυνταγματάρχης Βουδικλάρης) για πώληση όπλων σε ακροδεξιούς-μέλη της Οργάνωσης Εθνικής Αποκαταστάσεως (θα καταδικαστεί την 1.6.1979 από το Πενταμελές Εφετείο σε δύο χρόνια φυλάκιση, απλώς για οπλοκατοχή) 30/1/1965: Καθιερώνεται με νόμο η 35ετία των δημοσίων υπαλλήλων 30/1/1972: «Bloody Sunday»: 15.000 καθολικοί Ιρλανδοί στους δρόμους ζητούν ισοτιμία, δεκατέσσερις νεκροί από βρετανούς στρατιώτες 30/1/1979: Πέντε βόμβες καταστρέφουν ισάριθμα λεωφορεία σε αμαξοστάσιο στις Τρεις Γέραφυρες (ΕΛΑ) 30/1/1980: Βόμβα στο νέο δικαστικό μέγαρο Θεσσαλονίκης 31/1: ΗΠΑ: Ημέρα ελληνικών γραμμάτων 31/1/1944: Με απόφαση του γερμανού φρουράρχου Αθηνών εκτελούνται πενήντα κομμουνιστές, ως αντίποινα για τη δολοφονία του υφυπουργού Εργασίας Ν. Καλύβα στις 26 Ιανουαρίου 1944 31/1/1949: Ο στρατός απελευθερώνει όλους τους αποχθέντες από τους αντάρτες μαθητές της Γεωργικής Σχολής Θεσσαλονίκης 31/1/1969: Καθαιρίζονται από την ΚΕ του ΚΚΕ οι Χ. Δρακόπουλος και Α. Μπριλάκης 31/1/1979: Εκτελεστής Πέτρου Μπάμπαλη («Ιούνης 1978») 1/2: Ημέρα Ανταρκτικής 1/2/1898: Δολοφονική απόπειρα κατά του βασιλιά Γεωργίου Α' (Πάτρα) 1/2/1985: Εκτελείται ο πρόεδρος της ένωσης ερευνών και εξοπλισμών Ερνεστ Τσίμερμαν (RAF).

● «Φιλοδοξεί να γίνει το 2013 ένας πολιτικός του ευρωπαϊκού κατεστημένου» έγραψε για τον Τσίρια ο Economist ●●● Και μάλλον τους άρεσε των ΣΥΡΙΖΑίων ●●● «Κάθε δημοσιογράφος έχει δικαίωμα να κάνει τα σχόλιά του», δήλωσε ο Σκουρλέτης σε ραδιοφωνική του συνέντευξη ●●● Για να μην ξεχνιόμαστε ●●● Η συνάντηση Σόιμπλε-Τσίρια ζητήθηκε από τον Τσίρια, όπως δήλωσε η Μαριάνε Κοτέ, εκπρόσωπος Τύπου του γερμανικού υπουργείου Οικονομικών ●●● Πάντοτε ακριβολόγος ο Γιάννης Δραγασάκης ●●● Σε άρθρο του στα «Νέα» έγραψε για «προσδοκία μιας αλλαγής σε ευρωπαϊκή κλίμακα» ●●● Μεγάλες προσδοκίες, μεγάλες διαψεύσεις ●●● Γίγαντας ο ασφαλίτης-ναρκεμπόρος του Βόλου ●●● Πήγε στο ραντεβού για την αγοραπωλησία με το ασφαλίτικο αυτοκίνητο ●●● Μη χαλάμε και θενάγη ●●● Τρικυμία Λοβέρδου εν κρανίω ●●● Επέλεξε τον εαυτό του, τον Ραγκούση και τη Διαμαντοπούλου για να τους μοιστράρει ως... αντιμημονιακούς ●●●

Δηλαδή, τους πιο σκληρούς «μνημονιακούς» [μαζί με τον Παπακωνσταντίνο] ●●● Μωραίνε Κύριος..., Ανδρέα ●●● Γενική μούγκα για το γεγονός ότι το Μαΐου είναι το μεγαλύτερο αιδαίρετο της Ευρώπης ●●● «Η γραφή της ιστορίας δα είναι μια επωδύνη διαδικασία», δήλωσε με το γνωστό δακρύβρεχτο ύφος του ο Λοβέρδος ●●● Μπα, παιχνιδάκι δα είναι τα σημερινά για τον ιστορικό του μέλλοντος ●●● Είναι όλα [και όλοι] τόσο διαυγή ●●● «Δεν διαπραγματεύμαστε με τρομοκράτες» ●●● Το είπαν οι ιμπριαλιστικές κυβερνήσεις και έβαλαν τον

αλγερινό στρατό να δερίσει τους ομήρους ●●● Η ειρωνεία: η δολοφονική επιχείρηση βαφτίστηκε «επιχείρηση διάσωσης» ●●● «Δεν υπήρξε αιφνιδιασμός. Υπήρχε σχετική πρόβλεψη από τον Νέομβριο που πέρασε», δήλωσε για τη βόμβα στο Mall ο γίγαντας Δένδιας ●●● Χάρισμα έχουν οι Κλουζό της Αντιτρομοκρατικής ●●● Ολα τα προβλέπουν, αλλά οι βόμβες σκάνε σε λάδος μέρος! ●●● Και δεν είναι αντάρτικο πόλης, συνεχίζει ο τρισμέγιος Δένδιας ●●● «Προς το παρόν τουλάχιστον, πρόκειται για μεμονωμένα χτυπήματα, κυρίως συμβολικής ση-

♦ «Βελτιώσεις στην ανταγωνιστικότητα βιώνουμε κυρίως σε Ελλάδα και Ιρλανδία. Εκεί έχει μειωθεί το κόστος εργασίας από το 2009 περισσότερο από 10%». Το έγραψε ο Σόιμπλε σε άρθρο του στην «Βελτ αμ Ζόνταγκ». Δε θα σταθούμε στη χρήση του όρου κόστους εργασίας, διότι είναι φυσιολογική για έναν αστό πολιτικό. Ποτέ οι αστοί δε θα παραδεχτούν ότι η εργατική δύναμη είναι που δημιουργεί νέες αξίες, τον πλούτο δηλαδή. Πάντοτε θα λογαριάζουν την εργατική δύναμη σαν κόστος, για να κρύψουν την ουσία της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Θα σταθούμε στην άμεση σύνδεση της «ανταγωνιστικότητας» προς τους εργατικούς μισθούς και τις εργασιακές σχέσεις (αυτά αποδίδει ο όρος «κόστος εργασίας»), που κάνει ο Σόιμπλε. Τσακίστε τους εργάτες για να βελτιωθεί η ανταγωνιστικότητα, αυτό είναι το μήνυμα που εκπέμπει η καπιταλιστική Ευρώπη. Είναι αυτό που εμείς αποδώσαμε με τον όρο «κινεζοποίηση», για να δείξουμε την τάση κίνησης των μισθών

και των εργασιακών σχέσεων προς το χαμηλότερο επίπεδο που παρατηρείται στον παγκόσμιο καπιταλισμό.

♦ Τις παλινωδίες του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και τον σταθερό προσανατολισμό της περί τον Τσίρια ηγετικής ομάδας προς μια συντηρητική προσαρμογή, η οποία εξελίσσεται από το 2009, περιέγραψε σε άρθρο του στα «Νέα» ο Δ. Μητρόπουλος. Αφού αναφέρει ότι το 2008 «το ΚΚΕ πέτυχε να χρεώσει στον ΣΥΡΙΖΑ τους κουκουλοφόρους», συνεχίζει: «Τρία χρόνια αργότερα, στην κατάληψη της Νομικής του 2011, το είχαν μάθει το μάθημά τους. Οι τσιπραίοι είχαν τότε ανοιχτή γραμμή με τον υπουργό Εσω-

τερικών Ραγκούση, προσπαθώντας να συμβάλουν στην εκπόνηση της κρίσης, ενώ ο άλλος μισός ΣΥΡΙΖΑ ήταν στα κάγκελα». Τη μισή αλήθευτα λέει ο αρθρογράφος, ίσως γιατί τη μισή γνωρίζει. Οι τσιπραίοι κατάφεραν να χτυπήσουν πισώπλατα την απεργία πείνας των 300 μεταναστών όχι μόνο τους (γιατί δεν μπορούσαν, δεν είχαν καμιά επιρροή), αλλά μέσω εκείνων που «ήταν στα κάγκελα» και στο τέλος λειτούργησαν σαν Δούρειος Ιππός, αποδεικύοντας πως η στροφή δεν αφορούσε μόνο τον Τσίρια και την παρέα του, αλλά τον ΣΥΡΙΖΑ ως σύνολο.

♦ Ενοχλήθηκε το ΠΑΣΟΚ, επειδή το ΔΝΤ στην έκθεσή του αναφέρει πως αν δεν πιαστούν οι δημοσιονομικοί στόχοι θα πρέπει να γίνουν νέες περικοπές μισθών και συντάξεων. Μπορεί αυτό να αποτελεί

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Δεν συνηθίζω να σχολιάζω συγκεκριμένες δικαιοστικές αποφάσεις και κρίσεις, ιδίως όταν αφορούν εκκρεμείς υποθέσεις. Αυτό θα συνιστούσε παρέμβαση. Χρήσιμο είναι όμως να υπάρξει μια συνολική εικόνα για τον τρόπο που μία μειοψηφία λειτουργών της Θέμιδος επλέγει να εθελοτυφλεί, απέναντι στην πρόληση που συνιστά για το πολίτευμα και τη ζωή των πολιτών η ένοπλη τρομοκρατική δράση (...) Μου είναι αδύνατον να δεχθώ ότι η πολιτεία θα εξαναγκασθεί σε παραίτηση από την εφαρμογή του νόμου, διά του εκφρούσιον των εντεταλμένων οργάνων της.

Νικόλαος Δένδιας

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Είναι εύκολο να λέμε ότι αυτό ή εκείνο έπρεπε να γίνει. Οι αλγερινές Αρχές πήραν μια απόφαση και ο απολογισμός είναι πολύ βαρύς, με ενοχλείσιμης λίγο όταν δίνεται η εντύπωση ότι οι αλγερινοί προκειμένου να συνεργαστούν μαζί μας, να βοηθήσουν και να συντονιστούν με μας. Θα ήθελα να τους ευχαριστήσω γι' αυτό.

Ντείβιντ Κάμερον (πρωθυπουργός Βρετανίας)

Φυσικά και ο κόσμος θα θέσει ερωτήματα για την αλγερινή απάντηση σε αυτά τα γεγονό-

τα!

Ημερησία

Ομως η ευρωπαϊκή στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ, η προσδοκία μιας αλλαγής σε ευρωπαϊκή κλίμακα είναι εκείνα που καθιστούν τον ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ και την πολιτική του αντικείμενο ζωηρού διεθνούς ενδιαφέροντος.

Γιάννης Δραγασάκης

Σας υπενθυμίζω ότι από την πρώτη στηγάνι που ξέσπασε αυτή η κρίση, εμείς ήμασταν εκείνη η δύναμη που όλες οι προτάσεις, οι λύσεις που αν

Τρομούστερία και κρατικός τρόμος

Πάνω ακριβώς σ' αυτή τη βάση στηρίζεται και η γκεμπελίστικη κυβερνητική προπαγάνδα ενάντια στον ΣΥΡΙΖΑ. Οσες καταδίκες της επαναστατικής βίας και να κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ, όσες φορές κι αν χυδαιολογήσει μιλώντας για «τυφλή βία» και «εγκληματικές

Δυο χρόνια χωρίς τον Γιώργο Μαλάμη

Πέρασαν δυο χρόνια χωρίς τον Γιώργο Μαλάμη. Το σεμνό και αθόρυβο αγωνιστή, που έφυγε τόσο πρόωρα, μόλις στα 47 του χρόνια. Ο Γιώργος είναι πάντοτε ανάμεσά μας ως σύντροφος, όχι με καμιά μεταφυσική έννοια, αλλά με την έννοια του συντρόφου που πάντοτε είχε κάτι να πει. Είμαστε σίγουροι ότι το ίδιο ισχύει και για τους συναδέλφους του, γιατρούς και νοσηλευτές, που έχουν τις δικές του μνήμες, τις δικές τους εμπειρίες από τη συνεργασία τους.

Την Τετάρτη το βράδυ, μαζευτήκαμε στο υπόγειο της «Κόντρας» στη Θεσσαλονίκη και ήπιαμε ένα ποτήρι κρασί παρέα με τις αναμνήσεις μας απ' αυτόν.

Ο αδελφός του Κατάκαλος Μαλάμης προσφέρει στην «Κ» 150 ευρώ στη μνήμη του Γιώργου και η Μ.Β. 50 ευρώ στη μνήμη των Γ. Μαλάμη και Κωστή Νικηφοράκη.

Ο αδελφός του Κατάκαλος Μαλάμης προσφέρει στην «Κ» 150 ευρώ στη μνήμη του Γιώργου και η Μ.Β. 50 ευρώ στη μνήμη των Γ. Μαλάμη και Κωστή Νικηφοράκη.

ήδη βάλει στην ημερήσια διάταξη την αναβάθμιση της καταστολής για προληπτικούς λόγους και για λόγους καλλιέργειας της τροφο-υστερίας, που κρίνει ότι την εξυπηρετεί πολιτικά: καθημερινά πογκρόμ κατά των μεταναστών – εισβολή σε καταλήψεις που λειτουργούσαν επί δεκαετίες – συνεχείς παραβιάσεις του πανεπιστημιακού ασύλου. Και βέβαια, στα προηγούμενα ήρθε να προστεθεί η καταστολή ενάντια στους απεργούς των Μέσων Μαζικής Μεταφοράς (που υπερασπίζονται τις συλλογικές συμβάσεις τους). Πρώτα με τη δικαστική απαγόρευση, μετά με την επιστράτευση και την απειλή της σύλληψης και παραστομπής σε δίκη των εκλεγμένων στα ΔΣ των σωματείων, που χαρακτηρίζονται «πρωταίτιοι», επαναφέροντάς μας και σε επίπεδο φρασεολογίας στην μετεμψυλιοπολεμική και τη χουντική περίοδο.

Τις δυο συγκεκριμένες μαχητικές ενέργειες δεν πρόκειται να τις κρίνουμε πολιτικά, πριν υπάρξουν αναλήψεις ευθύνης. Μπτορούμε, όμως, να κρίνουμε την ενορχηστρωμένη γκεμπελίστικη προπαγάνδα περί «τυφλών χτυπημάτων». Στην περίπτωση του κτηρίου της ΝΔ αυτή η προπαγάνδα «ακούστηκε» ως γελοιότητα, γι' αυτό και φρόντισαν να την αποσύρουν. Στην περίπτωση του Mall, όμως, θεώρησαν ότι μπτορούσαν να δώσουν résta, μιλώντας για «τυφλό χτύπημα» που θα μπτορούσε να κοστίσει

πολλές ανθρώπινες ζωές. Από πού κι ως πού; Ενας χαμηλής ισχύος μηχανισμός, τοποθετήθηκε προι Κυριακής στο επίπεδο 1 (κάτω από το επίπεδο της εισόδου) του αυθαίρετου εμπορικού κέντρου, όπου υπάρχουν μόνο μαγαζιά που τις Κυριακές είναι κλειστά. Εγναν δύο προειδοποιητικά τηλεφωνήματα και ο χρόνος προειδοποίησης ήταν 50 λεπτά. Οι ίδιοι οι υπεύθυνοι του Mall, για τους δικούς τους λόγους, καμάρωναν ότι τα περίπου 200 ότομα που βρίσκονταν στο κτίριο κατέφεραν και βγήκαν μέσα σε 6 λεπτά. Κι όμως, η προπαγάνδα μιλούσε για «τυφλό υπέτημα».

για «τούφη χρονιά».
Για «νέο είδος τρομοκρατίας που επιδιώκει νεκρούς και αίμα», έκανε λόγο το ΠΑΣΟΚ. «Η τρομοκρατία πλέον απειλεί την κοινωνία», απεφάνθη η ΔΗ-ΜΑΡ. «Εξ ανάγκης είχε σαν κύριο στόχο ανύποπτους πολίτες», δήλωσε με στόμφο η εκπρόσωπος των Οικολόγων Πρασίνων. «Έγκληματική ενέργεια ακραίων στοιχείων», χαρακτήρισε την ενέργεια το κόμμα Καμμένου. Για «εγκληματική τρομοκρατική ενέργεια», μί-

λησε ο ΣΥΡΙΖΑ, συμπληρώνοντας με νόμα: «Αποτελεί κεκτημένο των πολιτικών κομμάτων του συνταγματικού τόξου η καταδίκη των τρομοκρατικών και τυφλών πράξεων βίας». Οσο για τον Περισσό, ανταποκρίθηκε επάξια στην παράδοσή του, από τη μια «καταδικάζοντας» και από την άλλη μιλώντας για «άκρως επικινδυνή και ύποπτη ενέργεια», η οποία «εντάσσεται στο σχεδιασμό εκφρισμού του λαού και προσφέρει υπηρεσίες σε όσους επιδιώκουν την ενδυνάμωση των μηχανισμών καταστολής και τρομοκράτησης του λαού».

Ιδού, όμως, τι έγραψε μια αστική εφημερίδα που δεν πήρε μέρος στην τρομούστερία: «Το ίδιο βράδυ της έκρηξης μιας βόμβας που ήταν σχεδιασμένη να προκαλέσει εντυπώσεις και όχι θύματα (δεν είναι τυχαίο ότι δεν υπήρξαν φωτογραφίες από τις ζημιές), άρχισαν η σπέκουλα και η κινδυνολογία με ενορχηστρωτή τον Δένδια και ορχήστρα τα συνεργαζόμενα ΜΜΕ. Εμφάνισαν την ενέργεια ως **τυφλό χτύπημα** με επιδίωξη την ύπαρξη θυμάτων» (Το Ποντίκι, 24.1.13). Και βέβαια, κανείς δεν μας είπε γιατί έμειναν μέσα δυο σεκουριτάδες που ψιλοτραυμάτιστηκαν. Μήπως πήραν κι αυτοί εντολή να μείνουν μέσα, όπως είχε γίνει με τους σεκουριτάδες του Χρηματιστήριου, γεγονός που αποκαλύφτηκε στη δίκη του Επαναστατικού Αγώνα;

Οσο και να προσπταθήσουν, δε θα καταφέρουν να πείσουν τις πλατιές μάζες του ελληνικού λαού (ιδιαίτερα σήμερα), ότι κινδυνεύουν από την ένοπλη προπαγάνδα. Μπορεί ο λαός να κρίνει έτσι ή αλλιώς τη μια ή την άλλη ενέργεια, μπορεί να συζητήσει κανείς όλα τα ζητήματα τακτικής του επαναστατικού κινήματος, όμως ο τρόμος δεν προέρχεται απ' αυτή την κατεύθυνση. Ο τρόμος προέρχεται από την καπιταλιστική βαρβαρότητα, από την ανεργία και την εξαθλίωση, από το αποκρουστικό πρόσωπο της κρατικής καταστολής.

ΥΓ: Είχε γραφεί αυτό το άρθρο, όταν υπήρξε ανάληψη ευθύνης για την έκρηξη στο Mall, η οποία έκανε οικόνη τη βρόμικη προπαγάνδα. Πέρα από τη διακήρυξη της Θελητής τους να μην υπάρξουν θύματα, οι δύο οργανώσεις που ανέλαβαν την ευθύνη περιέγραψαν αναλυτικά και όλα τα μέτρα που πήραν. Το πιο αξιοσημείωτο: τα τηλεφωνήματα ήταν τέσσερα, ένα εκ των οποίων στο Mall, το οποίο προφανώς δεν ειδοποίησε την αστυνομία!

■ Υπάρχουν και κολυμβήθρες με λιματα...

Μια μεγαλοπρεπέστατη γκάφα διέπροξε ο Λοβέρδος. Παρασυμένος από το πάθος του να εμφανιστεί ως άφθαρτος κομματάρχης, νομίζοντας πως μπροστά του έχει μια κολυμβήθρα του Σιλωάνη στην οποία μπορεί να βαφτιστεί και να βγει καθαρός, δεν πρόσεξε πως επρόκειτο απλά για ένα βαφρέλι με βιθρολύματα. Βούτηξε θεαματικά, βγήκε κατάμαυρος και καθώς όλοι του πετούσαν χαρτοπετσέτες για να σκουπιστεί, τα μάζεψε και δήλωσε ότι... παρεξηγήθηκαν τα όσα είπε.

Η γκάφα ξεκίνησε από την αρχή. Εγώ, ο Ραγκούστης και η Διαμαντοπούλου ήμασταν ενάντια στην προσφυγή στο μηχανισμό στήριξης, δήλωσε ο Λοβέρδος. Δηλαδή, τρία από τα πιο λυσσασμένα σκυλιά της «μνημονιακής» πολιτικής! Μπορεί να επέλεξε τα δυο συγκεκριμένα πρόσωπα για να τους κάνει άνοιγμα, μπας και συνεργαστούν μαζί του, όμως είναι δυνατόν να λέγονται τέτοια πράγματα από τον άνθρωπο που καμάρωνε ότι η τρόικα δεν του βρίσκει κανένα φεγγάδι, γιατί κάνει μόνος του όσα του ζητούν, χωρίς να χρειαστεί να του πουν δεύτερη κουβέντα; Είναι δυνατόν να εμφανίζεται ως κατά κάποιον τρόπο «αντιμνημονιακός» ο πολιτικός που ανέλαβε να σαρώσει πρώτα την Κοινωνική Ασφάλιση και μετά την Υγεία και μάλιστα καμάρωνε για το βάρβαρο αντικοινωνικό του έργο;

Το γραφείο του Παπανδρέου, αφού πρώτα υπενθύμισε τα έργα και τις ημέρες του Λοβέρδου ως υπουργό, αφού του συνέστησε «περισσότερη γενναιότητα και λιγότερη υποκρισία» και θύμισε ότι «η απόφαση για την ένταξη της χώρας στον μηχανισμό στήριξης, ελήφθη ομόφωνα από το Υπουργικό Συμβούλιο», τον αποτελείωσε με εκείνο το ακροτελεύτειο «κρίμα Αντρέα».

Ακολούθησε μπαράζ από πολλούς, μεταξύ των οποίων και ο Ραγκούσης, που κάλυψε πλήρως τους Παπανδρέου-Παππακωνταντίνου. Ο Μπεγλήτης δήλωσε πως ήταν άλλο πρόγμα η προσφυγή στο μηχανισμό και άλλο η προσφυγή στο ΔΝΤ. Ο Καστανίδης δήλωσε πως μόνο αυτός διαφωνούσε και κανένας άλλος, σε ό,τι δε αφορά τον Λοβέρδο σημείωσε με νόημα: «Δεν ξέρω αν το είπε στο αυτί του Γιώργου Παπανδρέου». Ο Λοβέρδος, αφού πρώτα ζήτησε «να κλείσει η αντιπαράθεση γι' αυτό το θέμα», έημερώθηκε στα τηλέφωνα και άγρια χαράματα έστειλε ανακοίνωση με την οποία κατηγορούσε «κηφήνες και κητουρούς» του Παπανδρέου και κατέληγε: «Κύριοι συντάκτες -όποιοι κι αν είστε- της κατάπτυστης ανακοίνωσης του γραφείου του Γ. Παπανδρέου, πρέπει να καταλάβετε πως η Ελλάδα των κητουρών έλαβε τελος». Δείγμα του τεράστιου εκνευρισμού που του προκάλεσε η γκάφα του. Πήγε για αναβάπτιση και βγήκε λασπωμένος. Συνέχισε το πρώιμη με ραδιοφωνική εμφάνιση στην οποία είπε το αμίμητο: «Η παρεξήγηση που κάνουν ορισμένοι επίπτηδες είναι να λένε ότι η δική μου κριτική σε αυτό είναι αλλογή στάσης. Έγώ δ, πι θέλει τότε το λέω και τώρα, ότι εκείνο που με χαρακτηρίζει είναι ότι δεν αλλάζω απόψεις και δεν κρύβομαι!»

Είναι απολύτως εμφανής η προσπάθεια όσων έχουν φύγει από το ΠΑΣΟΚ και προσπαθούν να στήσουν το δικό τους μαγαζί να εμφανιστούν ως δήθεν διακρινόμενες, θολώνοντας τα νερά ως προς τις υποτιθέμενες διακρισίες τους. Αυτή την περίοδο, όμως, η γραμμή που δίνεται σε όλα τα μεγάλα ΜΜΕ από τους «βαρόνους των μίντια» είναι να στηριχτεί πάστη θυσία ο Βενιζέλος. Μπορεί κάποιοι να μη θέλουν να τον δουν ούτε ζωγραφιστό, όμως ο Βενιζέλος αποτελεί παράγοντα συνοχής της συγκυβέρνησης και γι' αυτό στηρίζοντάς τον στηρίζουν τη συγκυβέρνηση, η οποία περνάει μια περίοδο στην οποία ανασταίνει. Ο κόσμος δεν βρίσκεται στους δρόμους και το σύστημα δε θα ήθελε να δει τη συγκυβέρνηση να καταφρέει από «ατυχήματα» στον διαλυμένο χώρο της σοσιαλδημοκρατίας. Γ' αυτό και την έπεισαν ανελέητα στον Λοβέρδο. Ο πρώην χαϊδεμένος των ΜΜΕ αισθάνθηκε σαν να τον περιμέναν στη γωνία για να τον σκίσουν.

ΥΓ: Και καλά, ο Λοβέρδος έπαθε νίλα, όχι όμως να προσπαθεί να βγει από πάνω η Κατσέλη, δηλώνοντας «ουδέν φυεύδεστερον» για τη δήλωση Λοβέρδου ότι πήρε κι αυτή μέρος στην αποφάση για προσφυγή στο ΔΝΤ. Δεν ξέρουμε σε ποιες συσκέψεις πήρε ή δεν πήρε μέρος η Κατσέλη, γνωρίζουμε όμως ότι ήταν από τους βασικότερους συνεργάτες του Παπανδρέου, ότι πήρε αμέσως οικονομικό υπουργείο και στη συνέχεια το υπουργείο Εργασίας, στο οποίο... έγραψε ιστορία, προχωρώντας σε μια σαρωτική ανατροπή των εργασιακών σχέσεων. Αυτή την ανατροπή συνέχισε ο Κουτρουμάνης και συνεχίζει ο Βρούτσης. Αν ο Λοβέρδος «προσπαθεί να ξεπλυθεί στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ», όπως τον κατηγόρησε με δήλωσή της η Κατσέλη, η ίδια κάνει ακριβώς το ίδιο, με τη μόνη διαφορά ότι ξεκίνησε πριν τον Λοβέρδο.

■ Συρία

Αδιέξοδο στα παζάρια, συνέχιση της σφαγής

Σε αποτυχία κατέληξε η διήμερη σύνοδος του 70μελούς συμβουλίου του Συριακού Εθνικού Συνασπισμού της αντιπολίτευσης, που έγινε στην Ισταμπούλ στις 19 και 20 Ιανουαρίου και είχε ως στόχο το σχηματισμό εξόριστης κυβέρνησης. Τα μέλη του συμβουλίου δεν κατάφεραν να συμφωνήσουν ούτε καν στο όνομα του πρωθυπουργού, πόσω μάλλον στα μέλη της κυβέρνησης. Το μόνο όνομα που προτάθηκε για το πάστο του μεταβατικού πρωθυπουργού ήταν του Ριάντ Χιτζάμπ (το πιο υψηλόβαθμο μέλος του στενού κύκλου του Ασαντ που αποσκίρτησε). Ο Ριάντ Χιτζάμπ είχε υπηρετήσει ως υπουργός Γεωργίας και για ένα μήνα περίπου ως πρωθυπουργός το περασμένο καλοκαίρι πριν αποσκιρτήσει.

Η αποτυχία σχηματισμού κυβέρνησης φέρνει ξανά στο φως τις αδυναμίες της αντιπολίτευσης, τις αντιθέσεις και τους ανταγωνισμούς στις γραμμές του ηγετικού επιτελείου του Συριακού Εθνικού Συνασπισμού, που έχει αναγνωριστεί από τους εμπινευστές του και τους συμμάχους τους (ΗΠΑ, Γαλλία, Βρετανία, αραβικές χώρες και άλλες) ως ο μόνος νόμιμος εκπρόσωπος του συριακού λαού, ενώ πλήγτει την αξιοπιστία του ως εναλλακτική πολιτική λύση.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει μια εικόνα της συριακής αντιπολίτευσης που αποτυπώνεται σε ρεπορτάζ των «New York Times» (15/1/13), το οποίο, μεταξύ άλλων, αναφέρει:

«Καθώς ο συριακός εμφύλιος πόλεμος κλείνει τα δύο χρόνια, οι αντίπαλοι του προέδρου Μπασάρ Ασαντ και οι διεθνείς υποστηρικτές του δεν έχουν καταφέρει να κερδίσουν την υποστήριξη πολλών υποστηρικτών της κυβέρνησης, συμπεριλαμβανομένων των μειονοτήτων, ένα τμήμα του πληθυσμού η βοήθεια του οποίου είναι ουσιαστική όχι μόνο για την επίλυση της σύγκρουσης, αλλά και για να μη γίνει η Συρία ένα αποτυχημένο κράτος. Οι ηγέτες της αντιπολίτευσης

στην εξορία έχουν επανειλημμένα δώσει υποσχέσεις ότι μια μελλοντική Συρία θα εξασφαλίσει ίσα δικαιώματα για όλους τους πολίτες ανεξαρτήτως θρησκείας και εθνικότητας, συμπεριλαμβανομένης της μειονότητας των Αλεβίτων του προέδρου Ασαντ, και ότι οι κυβερνητικοί αξιωματούχοι χωρίς αίμα στα χέρια τους θα είναι ασφαλείς. Όμως έχουν κάνει λίγα για να κερδίσουν την εμπιστοσύνη ενός σημαντικού τμήματος των Σύριων που είναι επιφυλακτικοί απέναντι στην εξέγερση.

Η αντιπολίτευση στην πραγματικότητα βοηθά το καθεστώς να διατηρήσει τη συνοχή του, επεισήμανε ο Peter Harling, αναλυτής του International Crisis Group, που συναντά στη Συρία ανθρώπους απ' όλες τις πλευρές. Φαίνεται να μην έχει καμιά στρατηγική για να μιλήσει για τι πρόκειται να διατηρηθεί από το κράτος, ώστε να προσεγγίσει τους Αλεβίτες ή όσους δεν έχουν ποιον να μισούν περισσότερο, το καθεστώς ή την αντιπολίτευση.

Αναλυτές που έχουν επαφές στη Συρία ισχυρίζονται ότι η αντιπολίτευση δεν έχει καταφέρει να διευκρινίσει πώς θα διαχειριστεί σοβαρά πολιτικά ζητήματα όπως την τύχη του κόμματος Μπάαθ, το στρατό και το δημόσιο τομέα –που απασχολεί τουλάχιστον 1.2 εκατομμύρια Σύριους – ή πώς θα περιορίσει τη σεχταριστική βία και τις δολοφονίες εκδίκησης....

Μέρος του προβλήματος είναι ότι η αντιπολίτευση, αντίθετα με την κυβέρνηση, δεν μιλά με μια φωνή. Χωρίζεται σε κοινικά και θρησκευτικά μέλη, σε εξόριστους και σ' αυτούς που πολεμούν μέσα στη Συρία, σε υποστηρικτές και αντίπαλους του ένοπλου αγώνα. Ακόμη και μετά την αναδιοργάνωση της κάτω από την πίεση της Δύσης, ο Συνασπισμός δεν έχει ακόμη συμφωνήσει στο σχηματισμό εξόριστης κυβέρνησης.

Επίσης, μια αποκαλυπτική εικόνα της κατάστασης που επικρατεί στη βόρεια Συρία, μεγάλα τμήματα

της οποίας ελέγχονται από τους αντάρτες, δίνεται σε σχετικό δημοσίευμα της «Ουάσιγκτον Ποστ» (11/1/13), με τίτλο «Ανησυχίες για "αποτυχημένο κράτος" στη Συρία», που επικαλείται μια έκθεση η οποία παραδόθηκε στο αμερικανικό υπουργείο Εξωτερικών στις αρχές Ιανουαρίου από συριακές πηγές που συνεργάζονται με τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό.

Το δημοσίευμα αυτό, μεταξύ άλλων, αναφέρει:

«Το αυξανόμενο χάος στις απελευθερωμένες περιοχές της βόρειας Συρίας πειθεί μερικά μέλη της συριακής αντιπολίτευσης ότι η χώρα θα γίνει "αποτυχημένο κράτος", αν δεν αρχίσει γρήγορα μια μεθοδική πολιτική μετάβαση για να αντικατασταθεί ο πρόεδρος Μπασάρ Ασαντ.

Περιγράφοντας την κατάσταση από το Χαλέπι μέχρι τα τουρκικά σύνορα, όπου ο κυβερνητικός στρατός έχει σε μεγάλο βαθμό εξαφανιστεί, η έκθεση δίνει μια εικόνα αποδιοργανωμένων μαχητών, άπλιτστων πλανδίων εμπόρων όπλων και κερδοσκόπων πολέμαρχων.

Το κενό ασφαλείας στην περιοχή του Χαλέπι φαίνεται να έχει βοηθήσει το Jabhat al-Nusra, που είναι ούμιμος της Άλ Κάιντα. Η ομάδα αυτή αφελείται όχι μόνο από την ανδρεία της στη μάχη αλλά και από την άρνηση της να εμπλακεί σε λεγλασίες ή όλλες ληστρικές ενέργειες. Στην έμφασή της σε ωμή αλλά ιστομάχη δικαιοσύνη και κοινωνικές υπηρεσίες μιμείται άλλες επιτυχείς μουσουλμανικές εξτρεμιστικές οργανώσεις, όπως η Χεζμπολά στο Λιβανό και οι Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν.

Βλέποντας μπροστά, οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους είναι αναγκαίο να ενθαρρύνουν πιο σταθερές μεταβιβάσεις της εξουσίας, κατά τις οποίες να μπορούν να διατηρούνται οι εθνικοί θεσμοί, όπως οι κρατικές υπηρεσίες και ο στρατός, αλλά να μεταφέρεται ο έλεγχός τους σε νέα, πιο δημοκρατική ηγεσία. Αυτό έγινε στις ως επί το πλείστον αναίμακτες

επαναστάσεις στην Αίγυπτο και στην Υεμένη, όπου οι ΗΠΑ ώθησαν τους στρατηγούς να εγκαταλείψουν τους δικτάτορες.

Στη συνέχεια, το δημοσίευμα της «Ουάσιγκτον Ποστ» επιβεβαιώνει τα συμπεράσματα αυτά παραθέτοντας κάποια σχετικά αποσπάσματα της προαναφερόμενης έκθεσης.

«Υπάρχουν εκαποντάδες μικρές ομάδες (10 - 20 μαχητών) διάσπαρτες σ' όλη την περιοχή του Χαλέπι. Ο Ελεύθερος Συριακός Στρατός έχει μετατραπεί σε αποδιοργανωμένες ομάδες ανταρτών στις οποίες έχει διεισδύσει μεγάλος αριθμός εγκληματιών. Όλες οι προσπάθειές μας με τα στρατιωτικά συμβούλια έχουν ακυρωθεί... Οι πολέμαρχοι είναι μια πραγματικότητα τώρα... Ενα αποτυχημένο κράτος είναι το πιο πιθανό αποτελέσμα της σημερινών συνθηκών, εκτός αν γίνει κάποια διευθέτηση».

«Οι παραβιάσεις από τους αντάρτες έχουν γίνει σύνηθες καθημερινό φαινόμενο, ιδιαίτερα σε βάρος πολιτών, συμπεριλαμβανομένης της λεηλασίας δημόσιων και ιδιωτικών εργοστασίων, αποθηκών, κατοικιών και αυτοκινήτων».

«Οι άνθρωποι αγωνίζονται για να καλύψουν βασικές ανάγκες επιβίωσης. Η τιμή του προπανίου έχει αυξηθεί οχτώ φορές. Τα καύσιμα θέρμανσης και η βενζίνη έχουν δεκαπλασιαστεί, η τιμή του ψωμού έχει οχταπλασιαστεί. Οντας σε απόγνωση, οι φτωχοί κόβουν δέντρα από τα δημόσια πάρκα ή καίνε σχολικά θρανία για να ζεσταθούν».

«Σ' αυτή την κατάσταση αναρχίας, το πειθαρχημένο Jabhat al-Nusra κερδίζει δημοτικότητα. Δεν λελατεί ή δεν καταπατά τις περιουσίες των πολιτών. Μοιράζει τα κέρδη μεταξύ όλων των συμμετεχόντων ταγμάτων. Αν καταλάβει σημαντικά υλικά (δεξαμενές προπανίου) τα μοιράζει στο λαό δωρεάν. Αν συνεχιστεί αυτή η τάση, οι εξτρεμιστικές ομάδες θα μετατραπούν σε "ωτήρα" του συριακού λαού από τους

πολέμαρχους».

Οσο κι αν είναι κανείς επιφυλακτικός απέναντι στην αντικείμενο κότητα των προαναφερόμενων δημοσιευμάτων, αναμφίβολα υπάρχουν σ' αυτά στοιχεία μιας πραγματικότητας, που προφανώς ευνοεί το καθεστώς Ασαντ και εξηγεί τη στάση των Αμερικάνων και των συμμάχων τους, οι οποίοι έχουν σαφώς χαμηλώσει τους τόνους και έχουν μειώσει την πίεση απέναντι στο καθεστώς Ασαντ, ενώ έχουν σταματήσει από καιρό τις δηλώσεις περί στρατιωτικής επέμβασης και εξοπλισμού των ανταρτών με βαριά όπλα.

Γίνεται όλο και πιο φανερό ότι Δύση και Ρωσία θέλουν μια μεταβατική πολιτική λύση, με τη συμμετοχή και ανθρώπων του καθεστώτος Ασαντ και με τη διατήρηση των κυβερνητικών και κρατικών δομών, ώστε να διασφαλίσουν ελεγχόμενες πολιτικές διεργασίες και εξελίξεις για να αντιμετωπιστεί η απειλή προέλασης των δυνάμεων του ριζοσπαστικού Ισλάμ και να αποτραπεί η πτλήρης διάλυση και το χάος.

Στο μεταξύ, συνεχίζεται η στασιμότητα στην πορεία του πολέμου, καθώς, όπως φαίνεται μέχρι στιγμής, ούτε ο κυβερνητικός στρατός ούτε οι αντάρτες είναι σε θέση να τον κερδίσουν. Παράλληλα, κλιμακώνονται οι συγκρούσεις ανάμεσα σε αντικυβερνητικούς αντάρτες, που θέλουν να θέσουν υπό την επι

Σε μακελειό δεκάδων ομήρων και εξόντωση σχεδόν του συνόλου των ισλαμιστών μαχητών που είχαν καταλάβει τις εγκαταστάσεις εξόρυξης φυσικού αερίου στο Ιν Αμίνας της Αλγερίας οδήγησε η επέμβαση του αλγερινού στρατού για την ανακατάληψή τους.

Την Τετάρτη 16 Γενάρη, περίπου 40 μαχητές ισλαμικής οργάνωσης, η οποία φέρεται να συνδέεται με την Άλ Κάντα του Μάργερεμπ, επιτέθηκαν αρχικά σε φρουρούμενο λεωφορείο που μετέφερε εργαζόμενους από τις εγκαταστάσεις εξόρυξης στην Ιν Αμίνας, στο δυτικό τμήμα της Αλγερίας, προς το κοντινό αεροδρόμιο. Ο στόχος τους ήταν να το θέσουν υπό τον έλεγχό τους και να το οδηγήσουν μαζί με τους ομήρους στο γειτονικό Μάλι. Η απόπειρα κατάληψης του λεωφορείου αποκρούστηκε από τους φρουρούς του. Στη συνέχεια, οι μαχητές κατέλαβαν τη βάση εξόρυξης παιρνόντας ομήρους τους ντόπιους και ξένους εργαζόμενους που δούλευαν εκεί-

■ Σφαγή ομήρων από τον αλγερινό στρατό

«Δεν συζητάμε με τρομοκράτες»

νη την ώρα. Το αίτημα των μαχητών ήταν να πάψει η παροχή στρατιωτικής βοήθειας από την κυβέρνηση της Αλγερίας προς το γαλλικό στρατό που έχει εισβάλει στο Μάλι και η απόσυρση του από τη χώρα. Στη βάση εξόρυξης της Ιν Αμίνα δραστηριοποιούνταν διεθνείς ενεργειακοί κολοσσοί, όπως η βρετανική BP και η νορβηγική Statoil σε συνεργασία με την εγχώρια Sonatrach.

Μόλις μια μέρα μετά την κατάληψη της βάσης, ειδικές δυνάμεις του στρατού της Αλγερίας εισέβαλαν σ' αυτή, σκοτώνοντας 48 ομήρους, από τους οποίους οι 37 ήταν Αμερικανοί, Ιάπτωνες, Βρετανοί, Νορβηγοί και Φιλλιπινέζοι και 11 Αλγερινοί, ενώ σκότωσαν και 32 από τους μαχητές. Την ίδια μέρα, κομβόι οχημάτων που προσπάθησε να απομακρύ-

νετά από τη βάση με κατεύθυνση το Μάλι, βομβαρδίστηκε ανελέητα από ελικόπτερο του αλγερινού στρατού, με αποτέλεσμα τον θάνατο των ομήρων και των μαχητών που επέβαιναν σ' αυτά.

Η επιλογή της αλγερινής κυβέρνησης να μακελέψει τόσους ομήρους προκειμένου να εξο-

νεργάτη των Αμερικάνων και των συμμάχων τους στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» στην περιοχή της Βόρειας Αφρικής. Στόχος των ιμπεριαλιστών, βέβαια, είναι να ενισχύσουν στρατιωτικά και οικονομικά τη θέση τους σε μια περιοχή πλούσια σε υδρογόνονθρακες.

Παρά το λουτρό αίματος, οι αμερικανοί και γάλλοι ιμπεριαλιστές, ξεχωρίστας τις πύρινες διακηρύξεις για την υπέρτατη αξία της ανθρώπινης ζωής, στήριξαν την αλγερινή κυβέρνηση για την επιλογή της, ενώ η βρετανική και η νορβηγική κυβέρνηση δήλωσαν απλά ότι πιθανόν ο αριθμός των νεκρών ομήρων να ήταν μικρότερος, αν ο αλγερινός στρατός είχε σχεδιάσει καλύτερα την εισβολή του. Χαρακτηριστικές είναι οι δηλώσεις της ακαδημαϊκού

Μανσούρια Μοκεφί, η οποία είναι επικεφαλής του προγράμματος Μέσης Ανατολής και Μάγρεμπ του Γαλλικού Ινστιτούτου Διεθνών Σχέσεων: «Ολοι γνωρίζουν ότι οι Αλγερινοί δεν διαπραγματεύονται, κάτι το οποίο γνώριζαν και οι τρομοκράτες. Η νομιμοποίηση της αλγερινής κυβέρνησης είναι η πάλη της ενάντια στην τρομοκρατία και η ασφάλεια της χώρας». Ας μην ξεχνάμε ότι κυρίαρχος στην Αλγερία είναι ο στρατός, που έπινξε τη χώρα στο αίμα 200.000 Αλγερινών κατά τη δεκαετία του '90, μετά τη νίκη του Ισλαμικού Μετώπου Σωτηρίας στις βουλευτικές εκλογές του 1991, την αικύρωση του δεύτερου γύρου των εκλογών και την επιβολή κυβέρνησης της επιλογής του και των γάλλων ιμπεριαλιστών πατρόνων του. Καθόλου λοιπόν δεν ενοχλεί τους δυτικούς «δημοκράτες» μια αιμοσταγής δικτατορία, όταν είναι πιοτός σύμμαχός τους και ακολουθεί τις προσταγές τους.

■ Εκλογές στο Ισραήλ

Τα πρόσωπα αλλάζουν, το παλαιοτινιακό ολοκαύτωμα παραμένει

Την περασμένη Τρίτη πραγματοποιήθηκαν οι βουλευτικές εκλογές για το σχηματισμό της νέας Κυβερνήσεως (Ισραηλινή βουλή). Παρά τη διαδεδομένη πεποιθήση, που είχε σχηματιστεί από τα ισραηλινά και διεθνή ΜΜΕ, ότι ο κυβερνητικός συνασπισμός Λικούντ-Μπεϊτένου υπό τον απερχόμενο πρωθυπουργό Μπενιαμίν Νετανιάχου θα θριάμβευε, τελικά ο κυβερνητικός σχηματισμός βγήκε μεν πρώτος, αλλά με 31 μόλις έδρες από τις 120 της Κυβερνήσεται, έχοντας χάσει 11 έδρες σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές.

Το πάλαι ποτέ πανίσχυρο Καντίμα (Εμπρός) καταποντίστηκε εκλογικά. Το Καντίμα ιδρύθηκε το 2005 από τον Αριέλ Σαρόν, τον αρχισφράγεα των παλαιοτινιακών στρατοπέδων Σάμπτρα και Σατπλα στο Λίβανο το '80 και ουσιαστικά αυτόν που πυροδότησε τη δεύτερη Ιντιφάρτα, όταν ως ηγέτης του Λικούντ, προσέβαλε εσκεμμένα το θρησκευτικό συναίσθημα της πλειοψηφίας των Παλαιστινίων, προσερχόμενος επιδεικτικά ως προσκυνητής στο χώρο του ιερού τεμένους των μουσουλμάνων Άλ Ακσα. Στις εκλογές του 2009 το Καντίμα είχε αναδειχθεί πρώτο κόμμα, δεν μπόρεσε όμως να σχηματίσει μόνο του κυβέρνηση. Συμετείχε πέρσι προσωρινά στην κυβέρνηση συνασπισμού του Νετανιάχου, αλλά αποχώρησε λίγο αργότερα. Το Καντίμα διημύνει την ισραηλινή επίθεση στο Λίβανο και στη Γάζα το 2006 και ξανά στη Γάζα στα τέλη του 2008-αρχές 2009. Ο ηγέτης του Εχούντ Ολμερτ, που διαδέχτηκε τον Αριέλ Σαρόν στην ηγεσία, όταν ο τελευταίος έμεινε κλινικά νεκρός μετά από εγκεφαλικό επεισόδιο που υπέστη το 2006, είχε

πληρώσει πολύ ακριβά την πανωλεθρία των ισραηλινών δυνάμεων στη χερσαία εισβολή τους στον Λίβανο το 2006 και χάθηκε αργότερα στη δίνη σκανδάλου διαφθοράς.

Ο σημαντικόρος, όμως, λόγος που το Καντίμα ουσιαστικά εξαφανίστηκε από τον πολιτικό χάρτη της χώρας σε αυτή τη χρονική συγκυρία σχετίζεται αμέσως με τους λόγους της διρυσής του από τον Αριέλ Σαρόν το 2005. Ο Σαρόν, ως πρωθυπουργός και ηγέτης του Λικούντ, είχε επιβάλει το 2004 με τη βοήθεια τημήματος των Εργατικών το περιβότο «σχέδιο απεμπλοκής», δηλαδή την εκκένωση των εποικισμών σε όλη τη Λωρίδα της Γάζας και σε τέσσερα κομβικά σημεία στη Δυτική Οχθη. Στόχος του Σαρόν ήταν η μείωση του τεράστιου οικονομικού βάρους που επέφερε στον ισραηλινό κρατικό προϋπολογισμό η διατήρηση των εποικισμών και η σταδιακή μεταφορά τημήματος των αρμοδιοτήτων της κατοχής σε μια αναδυόμενη παλαιοτινιακή δοσιλογική δύναμη ασφαλείας, που θα βρισκόταν σε αγαστή συνεργασία με τις ισραηλινές κατοχικές δυνάμεις.

Ενα από τα βασικά εμπόδια σε αυτό το σχέδιο χάραξης μια νέας μακρόπονης στρατηγικής της κατοχής, εμπόδιο που παραμερίστηκε γρήγορα, ήταν ο Αραφάτ. Ο Αραφάτ δολοφονήθηκε χρονικά εκείνη ακριβώς την περίοδο και όπως αποκάλυψε αργότερα πρώτη φορά στην ηγετική περιόδου της Φατάχ, στη δολοφονία του Αραφάτ, που έπιπλων έγινε στην ηγετική περιόδου της Επανάστασης της Γάζας, την εποχή της Αντίστασης της Γάζας, τον περασμένο Νοέμβρη, η πολιτική φιλολογία του Ισραήλ, κατεύθυνσην και από την κυβερνητική προπαγάνδα, επικεντρώθηκε και στις κινήσεις εκείνης της εποχής. Το «σχέδιο απεμπλοκής» οδήγησε την Παλαιοτινιακή Αντίσταση στην επικράτηση στη Γάζα και πλέον το Νοέμβρη η Αντίσταση ήταν σε θέση να εκτοξεύει ρουκέτες που έφταναν μέχρι την Ιερουσαλήμ. Ανάμεσα, λοιπόν, σε όλους τους πολιτικούς του Ισραήλ, ο Νετανιάχου, παρά το γεγονός ότι ήταν υπεύθυνος για την ήττα τον Νοέμβρη, παραμένει ο δημοφιλέστερος.

Ο φασίστας Αβιγκντ Λίμπερμαν, ηγέτης του ακροδεξιού κόμματος Μπενέτ, που είναι υπέρ της κυβερνησης Νετανιάχου, μεσούστης της προεκλογικής περιόδου παραπή-

λεμική στο σχέδιο του Σαρόν, που μετατράπηκε σε ανοιχτή υπονόμευση της κυβέρνησης, απειλώντας με παραίτηση, όταν το σχέδιο της εκκένωσης των εποικισμών όρχισε να τιθεται σε εφαρμογή. Μετά τη δολοφονία του Αραφάτ, όμως, ο «Μπίμπι», όπως είναι τον χαϊδευτικό του Νετανιάχου, ενώ ετοιμάζοταν να παραιτηθεί, ξαφνικά σταμάτησε την πολεμική.

Αμέσως μετά την προγραμματοποίηση του «σχέδιο απεμπλοκής», ο Σαρόν ίδρυσε το «κεντρώο» Καντίμα, διευρύνοντας την πολιτική του επιρροής. Ο «Μπίμπι» κεφαλαιοποίησε με το παραπάνω πολιτικά τη σύγκρουση εκείνης της περιόδου, παίρνοντας την ηγεσία του Λικούντ και αργότερα αναλαμβάνοντας πρωθυπουργικό θώκο. Μετά την τελευταία πολεμική αναμέτρηση του Ισραήλ με την Παλαιοτινιακή Αντίσταση στη Γάζα, τον περασμένο Νοέμβρη, η πολιτική φιλολογία του Ισραήλ, κατεύθυνσην και από την κυβερνητική προπαγάνδα, επικεντρώθηκε και στις κινήσεις εκείνης της εποχής. Το «σχέδιο απεμπλοκής» οδήγησε την Παλαιοτινιακή Αντίσταση στην επικράτηση στη Γάζα και πλέον το Νοέμβρη η Αντίσταση ήταν σε θέση να εκτοξεύει ρουκέτες που

Μάχη με ταξικούς όρους

Οι εργαζόμενοι στα αστικά συγκοινωνιακά μέσα σταθερής τροχιάς αποφάσισαν να σπάσουν το κεφάλι και να υπερασπιστούν τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Από την πρώτη στιγμή αντιμετώπισαν την ενορχηστρωμένη από τη συγκυβέρνηση προπαγάνδα των αστικών ΜΜΕ, που τους παρουσίαζε σαν υψηλόμισθους, οι οποίοι δεν έχουν θιγεί καθόλου από τις μειώσεις μισθών που έχουν υποστεί όλοι οι άλλοι εργαζόμενοι.

Η αλήθεια είναι πως έχουν κι αυτοί υποστεί τεράστιες περικοπές και ομύνονται για να μην υποστούν και άλλες. Άλλα κι αν δεν είχαν υποστεί περικοπές μέχρι τώρα και πάλι θα έπρεπε να κάνουν το ίδιο. Μπας και μπει κάποια στιγμή ένας φραγμός στον κατύφορο.

Οταν η συκοφαντία και η λάσπη δεν απέδωσαν, επιστρατεύτηκε η διατεταγμένη Δικαιοσύνη. Οταν οι απεργοί την αγνόστην και αυτή, όπως και τους διάφορους «διαιτητές», επιστρατεύθηκε η επιστράτευση. Με μια προσθίκη. Με την απειλή της σύλληψης και παραπομπής στο αυτόφωρο των «πρωταγίτων», διλαδή των μελών του ΔΣ. Η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη πήρε κι αυτή την αποκρουστική πρωτιά, επαναφέροντάς μας σε άλλες, παλιότερες εποχές.

Ακολούθησε η νυχτερινή εισβολή των ΕΚΑΜ και των ΜΑΤ στο αμαξοστάσιο των Σεπολίων. Στις 4 τη νύχτα, κατά τα πρότυπα της χούντας. Μέσα στη νύχτα, επίσης, οι μπάτσοι γύριζαν σπίτι-σπίτι για να επιδώσουν τα φύλλα επιστράτευσης. Σαν στρατός κατοχής που ψάχνει αγωνιστές της αντίστασης.

Υπάρχουν κάποιες στιγμές στην εξέλιξη της πάλης των τάξεων που ένας αγώνας γίνεται εκ των πραγμάτων αναπόφευκτος. Είναι τέτοια η ιταμότητα και η επιθετικότητα του αντίπαλου, που δεν χωράει δεύτερη σκέψη.

Υπάρχουν κάποιες στιγμές στην εξέλιξη της πάλης των τάξεων που ένας αγώνας ξεχωρίζει, αποκτά κομβική σημασία, γίνεται σύμβολο για όλη την εργατική τάξη. Τέτοιος είναι ο αγώνας που βρίσκεται σε εξέλιξη στις αστικές συγκοινωνίες της Αθήνας.

Οι εργάτες του Μετρό και των υπόλοιπων ΜΜΜ δεν πρέπει ν' αφεθούν μόνοι τους. Η παραλυτική παρέμβαση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας πρέπει να παραμεριστεί. Η κομματική πασαρέλα να αποτραπεί, γιατί εργάζεται για έναν ακόμη άδικο συμβιβασμό, όπως πολλές φορές στο παρελθόν.

Ο Σαμαράς εμφανίστηκε απειλητικός, ιταμός, προκλητικός, με ύφος χιλίων δικτατόρων. Την απάντηση δεν πρέπει να του τη δώσουν μόνο οι απεργοί των ΜΜΜ. Πρέπει να τη δώσει το σύνολο της εργατικής τάξης. Με έμπρακτη αλληλεγγύη, που θα κάνει σκόνη τη φασιστική θεωρία του «κοινωνικού αυτοματισμού».

Αυτή την ώρα, σύσσωμη η εργατική τάξη πρέπει να εγερθεί. Είναι ζήτημα τιμής για την ίδια την τάξη. Ακόμα και στις δυσμενέστερες συνθήκες, οι δυνάμεις πρέπει να συνενωθούν, χωρίς υπεροβουλίες και ατομικισμούς. Ο αγώνας πρέπει να δοθεί ως αγώνας τάξης ενάντια σε τάξη.

■ Σκάστε και σκάβετε

«Αλλωστε, αν δεν υπάρξει δημόσια ασφάλεια, δεν πρόκειται να υπάρξει οικονομική ανάκαμψη. Ποιος δα έρθει να επενδύσει ένα έστω ευρώ στη χώρα που ονειρεύεται ο κ. Σκουρλέπτης;». Το είπε ο Δένδιας, στην περιβόληση συνέντευξή του στην «Καθημερινή». Σίγουρα ο Σκουρλέπτης δεν ονειρεύεται τη χώρα που του «φορτώνει» ο Δένδιας, όμως το πρόβλημα δεν είναι η διαρκής προβοκάτσια κατά του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά ο συσχετισμός της οικονομικής ανάκαμψης με τη δημόσια ασφάλεια, που απ' όσο μπορούμε να δυμηθούμε πρώτη φορά τίθεται με τόσο χοντροκομένο και προκλητικό τρόπο από υπουργό. Το μήνυμα είναι σαφές: σκάστε και σκάβετε. Και βέβαια, δεν απευθύνεται στα «ζωηρά» κομμάτια που έχουν στοχοποιηθεί από τη συγκυβέρνηση. Απευθύνεται στο σύνολο της εργαζόμενης κοινωνίας και της νεολαίας της, πιστοποιώντας με αδιαμφισβήτητο τρόπο πως οι επιδέσσεις ενάντια στις καταλήψεις έχουν ως στόχο να στείλουν γενικό τρομοκρατικό μήνυμα.

■ Τρομο-σενάρια

Συνεχίζει ο Δένδιας: «Από την άλλη πλευρά, αποτελούσε μια βολική ψευδαίσθηση για την ελληνική κοινωνία την προηγούμενη δεκαετία η εκτίμηση ότι ο εφιάλτης της τρομοκρατίας είχε τελειώσει. Η αλήθεια είναι ότι υπήρξαν πολύ σημαντικές επιτυχίες της Ελληνικής Αστυνομίας, αλλά έχασε τη φαίνομένου ουδέποτε υπήρξε, όπως εύκολα μπορεί να διαπιστώσει κάποιος, εάν ανατρέξει σε συγκεκριμένα περιστατικά τα τελευταία χρόνια. Έχαλλου, το ελληνικό κράτος είχε εν μέρει παραιτηθεί από την επιβολή της νομιμότητας σε συγκεκριμένες περιοχές και χώρους, που εν δυνάμει συνιστούν «φυτώρια» τρομοκρατών».

Πολύ βολικό να μιλάς για... βολική ψευδαίσθηση της ελληνικής κοινωνίας, ενώ επρόκειτο απλώς για την προηγούμενα των κυβερνήσεων, κυρίως την περίοδο μέχρι τους ολυμπιακούς αγώνες. Διότι η ελληνική κοινωνία δεν έχει ανάγκη από τέτοιες ψευδαίσθησεις, αφού ουδέποτε αισθάνθηκε απειλή από την ένοπλη επαναστατική δράση. Ο Δένδιας, όμως, υιοθετεί κάποια σενάρια που οι προκάτοχοί του δεν υιοθετούσαν και πολλές φορές έβαζαν πάγιο στους μπάτσους που τα προωθούσαν. Θυμόσαστε, ασφαλώς, την περιβόλητη τρόικα Νασιάκου-Διώτη-Σύρου, που αρνιόταν να βάλει την Αντιτρομοκρατική ν' ασχοληθεί συνολικά με τον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο, υποστηρίζοντας ότι οι ένοπλες ορ-

■ Ξέχειλος ρατσισμός

«Το γεύμα του λαδρομετανάστη: 3 φορές πιο ακριβό από του φοιτητή». Ξέχειλος από ρατσιστικό δηλητήριο ο τίτλος, «κοσμούσε» το πρωτοσέλιδο του «Πρώτου Θέματος» την περασμένη Κυριακή. Δεν χρειάζεται να εξηγήσουμε ποιο ήταν το μήνυμα που έστελνε στους αναγνώστες: αφήνουμε τα παιδιά μας νηστικά και ταΐζουμε τους λαδρομετανάστες. Οπως βλέπετε, ο ναζισμός δεν αποτελεί εργαλείο μόνο μιας συμμορίας που ξαφνικά έγινε κοινωνιούλευτικό κόμμα. Είναι πολλοί αυτοί που φροντίζουν να φουσκώνουν τα νεοναζιστικά πανία.

■ Γελοιοί τητες

Νόδωση της ψηφοφορίας για τις παραπομπές σχετικά με τη λίστα Λαγκάροντ ανακάλυψε ο ΣΥΡΙΖΑ. Κατήγγειλε, μάλιστα, τον Σαμαρά, ότι ήταν αυτός που έδωσε γραμμή, ψηφιζόντας μόνο σε μία κάλπη και παραβιάζοντας έτσι τη μυστικότητα της ψηφοφορίας.

Το επιχείρημα ήταν έτσι και αλλιώς αδύνατο, δεδομένου ότι η πλειοψηφία των δεξιών βουλευτών ψήφισε σε τέσσερις κάλπες. Και μάλιστα, σε τέσσερις κάλπες ψήφισαν όλοι όσοι δεωρούνταν επικίνδυνοι να σπάσουν τη γραμμή. Και καμιά σαραντεπανταριά από δαύτους

έσπασαν τη γραμμή όσον αφορά τον Παπανδρέου, όχι όμως όσον αφορά το Βενιζέλο. Ομως, πέρα από την πολιτική αδυναμία του επιχειρήματος, υπάρχει σ' αυτή την καταγγελία και ένα ζήτημα αρχών. Σύμφωνα με τον ΣΥΡΙΖΑ, η αποχή απαγορεύεται διά ροπάλου. Δεν είχαν δικαίωμα για παράδειγμα οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ να απόσχουν από τις κάλπες που αφορούσαν την παραπομπή του νυν και του πρώην αρχηγού τους; Δεν είχαν δικαίωμα ο Σαμαράς και η μειοψηφία των βουλευτών της ΝΔ να απόσχουν από οποιαδήποτε κάλπη ήταν κόντρα στη γραμμή τους; Τι το διαφορετικό κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ, όταν αποχωρεί από μια ψηφοφορία ή μια συνεδρίαση της Βουλής; Τι το διαφορετικό κάνει ένας ψηφοφόρος, όταν απέχει από τις εκλογές; Δεν παραβιάζει κι αυτός τη

■ Περιβίας και εργατικής τάξης

«Με ανησυχεί πολύ, γιατί η βία ποτέ σε αυτές τις συνδήσεις δεν βοηθήσει τον κόσμο της εργασίας. Ο κόσμος της εργασίας χρειάζεται να έχει μια πίστη ότι υπάρχουν πολιτικές λύσεις», δήλωσε ο κ. Ευκλείδης Τσακαλώτος (Real FM, 21.1.13).

Κρίμα, κύριε καθηγητά, κι είστε και νέος άνδρων. Οχι ότι περιμέναμε να γίνετε διασώτης της επαναστατικής βίας, αλλά να αποφδέγγεστε με τόσο χαρού τρόπο; Και μάλιστα με ύφος κατόχου της μίας και μοναδικής αλήθειας; Από την υπερπληδώρα των σχετικών κειμένων, πολιτικών και λογοτεχνικών, επιλέξαμε να σας αφιερώσουμε ένα που ανήκει στη δεύτερη κατηγορία. Γράφτηκε από άνδρων που δεν έταξε τον εαυτό του στην υπηρεσία της εξαπάτησης της εργατικής τάξης.

«Σας συμβουλεύουμε να πολεμήσετε. Αυτή η μάχη θα χαδεί. Ισως χαδεί και η επόμενη. Άλλα έτσι θα μάθετε να πολεμάτε και θα καταλάβετε πως μόνο με τη βία γίνεται κάτι και μόνο όταν το κάνετε οι ίδιοι».

Μπέροπλ Μπρεχτ, Η Αγία Ιωάννα των Σφαγείων

μυστικότητα της ψήφου; Και δεν είναι αναφαίρετο δικαίωμά του αυτό;

Κατέφυγαν σ' αυτή τη γελοιότητα για να κρύψουν το γεγονός ότι τα πράγματα δεν τους ήρθαν όπως θα ήθελαν. Ειδικά με τον Βενιζέλο, ο οποίος κατάφερε να βγει και από πάνω.

■ Αντίδραση Pav-Tav-Πλαν

Τρεις ολόκληρες μέρες χρειάστηκε ο εξ απορρήτων του Τσίπρα Ν. Παππάς για ν' απαντήσει στις κατηγορίες Βενιζέλου, ότι ήταν αυτός που πλησίαζε δημοσιογράφους και εκδότες και τους πλασάριζε τη λίστα Λαγκάροντ. Πέμπτη τον ονομάτισε ο Βενιζέλος στη Βουλή, Κυριακή απάντησε ο Παππάς. Είχε προηγηδεί ένα μεγαλοπρεπέστατο έμμεσο άδεισμά του από τον Σκουρλέτη, ο οποίος εμφανίστηκε στο ραδιόφωνο της NET την Παρασκευή και υπερασπίστηκε μόνο τον εαυτό του από τις καταγγελίες Βενιζέλου, αφήνοντας ανυπεράσπιστο τον Παππά, ο οποίος χρειάστηκε δυο ακόμη μέρες για ν' απαντήσει.

Στη δήλωση που έκανε ο Παππάς [με τρεις μέρες καθυστέρηση, το ξαναλέμε] ζητά από τον Βενιζέλο «να δεμελιώσει και να αποδείξει τις κατηγορίες που εκστόμισε εναντίον μου» και σημειώνει ότι «δεν δεινεί να είναι η πρώτη φορά που λειτουργεί ως συκοφάντης, ούτε ο ίδιος, ούτε αυτοί που αναπαράγουν τα αίσχη του». Και καταλήγει: «Έκείνος είχε τη λίστα στο γραφείο του, εκείνος και τη δυνατότητα να παράγει και να διακινεί αντίγραφα». Με τόσα που σέρνει ο Βενιζέλος στον Βαξεβάνη μάλλον δεν του έδωσε αυτός τη λίστα. Για τον Διώτη, όμως, γιατί δεν λένε κουβέντα ο Παππάς και οι άλλοι ΣΥΡΙΖΑίοι;

■ Σάκος του μποξ

Τον ήπιων τόνων Χατζηδάκη διάλεξε ο Βενιζέλος για να επιχειρήσει το «κακ μπακ» στην ενεργή πολιτική, μετά την περιπέτεια με τη λίστα Λαγκάροντ. Μάζεψε, λοιπόν, μια κουστωδία βουλευτών και στελεχών του ΠΑΣΟΚ και πήγε στο Ανάπτυξης. Μετά δε τη σύσκεψη με τον υπουργό, τους υφυπουργούς και τους γραμματείς, την ώρα των καθιερωμένων δηλώσεων, ενώ ο δυστυχής Χατζηδάκης είπε δυο-τρεις τυπικές κουβέντες, ο Μπένι εξαπέλυσε ένα μακρόσυρτο λογύδριο αρχηγικού τύπου, μετατρέποντας τον Χατζηδάκη σε σάκο του μποξ, τον οποίο χτυπούσε με υποδείξεις για το πρέπει να γίνει και υπαινιγμούς για καθυστέρησης που παρατηρούνται.

Και βέβαια, δεν παρέλειψε να αναφερθεί στην έκδεση του ΔΝΤ, λέγοντας πως δεσμευτική είναι μόνο η δανειακή σύμβαση και σημειώνοντας με το γνωστό ύφος του πως «η κοινωνία και η οικονομία, νέα μέτρα δημοσιονομικού χαρακτήρα δεν αντέχει». Αυτά, βέβαια, τα έχουμε ακούσει πολλές φορές μέχρι τώρα. Οταν έρθει η ώρα σύσσωμο το ΠΑΣΟΚ δα ψηφίσει και τα νέα μέτρα. Απλά, ο πονηρός Μπένι προσπαθεί από τώρα να φορτώσει την ευδύνη στους υπουργούς που δεν κάνουν καλά τη δουλειά τους και επέλεξε τον Χατζηδάκη, ο οποίος έδειξε εντελώς ψφωμένος.

■ Γλοιώδης και θρασύς

«Έχω περιγράψει την ελληνική οικονομία ως την τελευταία σοβιετικού τύπου οικονομία. Έχουμε τώρα απελευθερώσει σχεδόν όλες τις αγορές, συμπεριλαμβανομένης και της αγοράς εργασίας έως ένα βαθμό, υπάρχουν ακόμη όμως δέματα που πρέπει να λάθουμε υπόψη!».

Ο Γιάννης Στουρνάρας στο CNN. Με το γλοιώδες ύφος του ανδρώπου που ξεκίνησε από χαμηλά και μια ζωή υπηρετεί αφεντικά, ντόπια και ξένα. Με το δράσος του ανδρώπου που μπορεί να λέει ό,τι δέλει γιατί τον στηρίζει ένα ολόκληρο σύστημα.

■ Ξανά-μανά διόρθωση

«Νομίζω ότι ήταν άλλη μια... προσπάθεια δημιουργίας εντυπώσεων, αλλά δεν μιλάνε -δα πω για άλλη μια φορά- στο σπίτι του κρεμασμένου για σχοινί, γιατί ο κ. Βενιζέλος έχει βάλει αυτή την ιπαρχή υπογραφή του. Προφανώς και δεν δα διανούνταν οι Γερμανοί νομίζω να το απευδύνουν αυτό σε πολιτικό εκπρόσωπο του ΣΥΡΙΖΑ. Το λένε σ' αυτούς που τους έχουν δεδομένους. Το λένε σ' αυτούς τους οποίους κατά καιρούς τους έχουν βάλει στο τσεπάκι. Και εννοώ ως πολιτικούς χώρους και όχι τα συγκεκριμένα άτομα». Φιλόπιμη προσπάθεια του Σκουρλέτη (NET ράδιο, 18.1.13) να μαζέψει όσα είχε πει ο Τσίπρας στη Βουλή. Γιατί ο Τσίπρας είχε πει ευδέως (και του την έπεισε ο Βενιζέλος, χωρίς να πάρει απάντηση), ότι Σαμαράς, Βενιζέλος και σία υπογράφουν ό,τι τους ζητηδεί, γιατί οι Γερμανοί τους έχουν στο χέρι με τις διάφορες λίστες (Siemens κτλ.).

Πρόκειται για αδίστακτο λαϊκισμό από μεριάς ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος στηρίζει τη νέα γραμμή της «κλεπτοκρατίας», η οποία δήθεν ευδύνεται για την κρίση. Ο καπιταλισμός ως σύστημα βγαίνει λάδι και υποδεικνύονται οι πολιτικοί ΠΑΣΟΚ και ΝΔ ως αποκλειστικά υπεύθυνοι για την κρίση. Οχι πως δεν υπάρχουν μίζες, αλλά η εξάρτηση δεν είναι αποτέλεσμα των μίζων και των λιστών. Είναι αποτέλεσμα του επιπέδου ανάπτυξης του κακομοιριασμένου ελληνικού καπιταλισμού, που δεν μπορεί ν' αλλάξει.

Tι γυρεύει η αλεπού στο παζάρι; Θα εί-

χε νόημα το ερώτημα, αν επρόκειτο για μια... κανονική αλεπού. Οταν η αλεπού έχει χάσει την ουρά της, έχει κάθε λόγο να σουλατσάρει στο παζάρι, για να πείσει για την... ομορφιά της. Ο λόγος για την επίσκεψη Τσίπρα στην Ουάσιγκτον. Οταν ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης περνά τον Ατλαντικό για να συναντηθεί με τον Assistant Deputy Secretary του Στέιτ Ντιπάρτμεντ Eric Rubin, δηλαδή με βοηθό γραμματέα (ούτε καν με έναν από τους μπόλικους υφυπουργούς που διατίθεται το άντρο της αμερικανικής διπλωματίας) και κομαρώνει γι' αυτό, δεν χρειαζόμαστε άλλο επιχείρημα για να καταλάβουμε ότι προσέρχεται ως ικέτης στην «αυλή» της υπερδύναμης. Άλλως, δε θα πήγαινε ο ίδιος για να τον «ξεπετάξει» ο βοηθός γραμματέας, αλλά θα έστελνε στη συνάντηση τη Δουρόυου (για να τηρηθεί και το πρωτόκολλο, βρει αδερφέ).

Ο Τσίπρας πήγε στην Ουάσιγκτον (όπως προηγουμένως στο Βερολίνο), για να δώσει διαπιστευτήρια νομιμοφρούση στην ιμπεριαλιστική τάξη πραγμάτων. Αρ-

τεδο ΕΕ.

Και πώς θα γίνει αυτό; «Αλλά αυτή η νέα στρατηγική δεν θα έρθει μέχρις ότου και εκτός εάν ένα κόμμα όπως το δικό μας φωνάξει στις Βρυξέλλες: Φτάνει πια!». Εδώ ο μικρομεγαλισμός έφτασε στα όρια της γελοιότητας. Με δυσκολία θα πρέπει να συγκράτησαν τα γελια τους αικόμη και οι έμπειροι στην υποκριτική ευγένεια θαμώνες του Brookings. Και επειδή εκτός από έμπειροι στην υποκριτική είναι και πολιτικά έμπειροι («δεξαμενή σκέψης» κυβερνώντος κόμματος μιας υπερδύναμης γιαφ), δεν είχαν καμιά δυσκολία να αντιληφθούν πως δεν προτίθεται να διαταράξει τίποτα μονομερώς, αλλά θα προσπαθήσει ν' αλλάξει τους συσχετισμούς σε επίπεδο ΕΕ. Και, φυσικά, καταλαβαν...

Ο Τσίπρας, όμως, δεν περιορίστηκε μόνο σε διαβεβαιώσεις για σεβασμό του στάτου της ΕΕ. Προχώρησε και σε ένα άνευ προηγουμένου γλείψιμο, ασελγώντας στην ίδια την ιστορική μνήμη του ελληνικού λαού. Δεν εννοούμε τόσο τις αναφορές στον Ρούζβελτ, ούτε μόνο τους ύμνους στις

κεια της ορκωμοσίας του, ήταν μια ομιλία που είχε στο βασικό της περιεχόμενο τη στήριξη της μεσαίας και κατώτερης τάξης, τον όρο "κοινωνική δικαιοσύνη", ένα συνολικά προσθετικό προσανατολισμό, την ίδια στιγμή, που στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, κυριαρχούν συντηρητικές τοποθετήσεις που αντί να αντιμετωπίσουν την κρίση, τη μεγεθύνουν ακόμη περισσότερο!» «Πιστεύω ότι υπάρχουν κοινοί προβληματισμοί και κοινά ενδιαφέροντα». «Και πιστεύω ότι η εναλλακτική μας πρόταση (...) αφορά όλους όσους διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην παγκόσμια οικονομία και τις Ηνωμένες Πολιτείες».

Μετά απ' όλ' αυτά, ήταν πραγματικά λεπτόμερεια η νέα μεγαλοφυή οικονομική ανάλυση που έκανε ο Τσίπρας για τα αιτία της κρίσης και τη λαθεμένη «συντα-

Μια κολοβή αλεπού στο μεγάλο παζάρι

κεί και μόνι μια φράση από την ομιλία του στο Ινστιτούτο Brookings: «**Υπάρχει κάπι να φριθθεί κανείς από την Αριστερά στην Ελλάδα;**! Οταν το ερώτημα (που περιέχει την αρνητική απάντηση) απευθύνεται στα «καρτάλια» του Brookings, που αποτελείται τη «δεξαμενή σκέψης» του κυβερνώντος Δημοκρατικού Κόμματος και διευθύνεται από τον περιβότο Τ. Τάλμποτ, πρώην υφυπουργό Εξωτερικών των ΗΠΑ, αποκαλύπτει δουλικότητα και επιδοση διαπιστευτηρίων.

Επειδή, όμως, το ερώτημα ενδεχομένως να μην προσλαμβάνονταν ως ρητορικό ή, αν θέλετε, επειδή οι Αμερικανοί είναι πρακτικοί άνθρωποι και θέλουν ευθείες απαντήσεις, ο Τσίπρας βάλθηκε στη συνέχεια να εξηγεί γιατί το ιμπεριαλιστικό στάτους δεν κινδυνεύει από τον ΣΥΡΙΖΑ. Εξήγησε, ότι το κόμμα του δεν πρόκειται να σκίσει τη δανειακή σύμβαση, αλλά θα προσπαθήσει να βιώνει σήμερα. Δεν είδα κλειστά καταστήματα, βλοσυρά πρόσωπα, σημάδια απελπισίας παντού! Εννοούμε το σβήσιμο με μονοκοντυλία των εγκλημάτων που έχει διαπράξει ο α

Απαιτεί καταδίκες

Αν ο Δένδιας δεν ήταν νομικός, θα μπορούσε να πει κάποιος ότι παροισύρθηκε από το κατασταλτικό του μένος και υπέρβη τις υποχρεώσεις του θεσμικού του ρόλου. Ομως, είναι νομικός –άρα ξέρει πολύ καλά τα δρια– ενώ είπε τα δύο είπε σε συνέντευξη σε εφημερίδα, που έχει πάντοτε τη δυνατότητα της δεύτερης ανάγνωσης και επιμέλειας του προς δημοσίευση κειμένου. Είπε, λοιπόν, σε συνέντευξη του στην «Καθημερινή» (20.1.13), όταν του ζητήθηκε να σχολιάσει «την ποινική μεταχείριση των δύο πρόσφατα συλληφθέντων για συμμετοχή στη Συνωμοσία Πυρίνων της Φωτιάς»:

«Δεν συνηθίζω να σχολιάζω συγκεκριμένες δικαστικές αποφάσεις και κρίσεις, ιδίως όταν αφορούν εκκρεμείς υποθέσεις. Αυτό θα συνιστούσε παρέμβαση. Χρήσιμο είναι όμως να υπάρξει μια συνολική εικόνα για τον τρόπο που μάλιστα ψηφίστηκε λειτουργόν της Θέμιδος επιλέγει να εθελοτυφλεί, απέναντι στην πρόκληση που συνιστά για το πολίτευμα και τη ζωή των πολιτών η ένοπλη τρομοκρατική δράση. Αντιλαμβάνομαι το ηθικό ανάστημα που απαιτεί η εκτέλεση του καθήκοντος, όταν αυτό στοχοποιεί τον δικαστικό λειτουργό. Άλλα ανήκω σε αυτούς που πιστεύουν ότι η ελληνική Δικαιοσύνη, στη συντριπτική πλειονότητα των λειτουργών της, διαθέτει αυτό το ανάστημα. Μου είναι αδύνατον να δεχθώ ότι η πολιτεία θα εξαναγκασθεί σε παραίτηση από την εφαρμογή του νόμου, διά του εκφρούμοντων εντελέσμενων οργάνων της».

Εμέσως πλην σαφώς, ο υπουργός δηλώνει ότι ο ανακριτής και ο εισαγγελέας που άφησαν ελεύθερους με περιοριστικούς όρους τον 29χρονο και την 25χρονη, που η Αντιτρομοκρατική συνέλαβε (για δεύτερη φορά, γιατί τους είχαν ξαναυστηρά στο παρελθόν) και παρουσίασε ως μέλη της ΣΠΦ, μιλώντας για «DNA» τους σε όπλα που βρέθηκαν θαμμένα στην πανεπιστημιούπολη), το έκαναν γιατί φοβήθηκαν! Και όποιος δικαστικός έχει ανάλογη συμπεριφορά έναντι κρατούμενων που του στέλνει η Αστυνομία, επίσης το κάνει γιατί φοβάται. Οποιος, δε, δικαστής δεν καταδίκει σύμφωνα με το κατηγορητήριο, ανήκει επίσης στην κατηγορία των φοβισμένων.

Αυτά που οι ασφαλίτες βάζουν τα παπαγαλάκια τους να γράφουν (όχι μόνο για τους δύο, αλλά και για τους 92 που συνελήφθησαν στη «Βίλα Αμαλίας»), βγήκε και τα επισημοποίησε ο ίδιος ο υπουργός τους. Αυτά αποκοτύνουν μεγαλύτερη σημασία ενώπιο της εξέλιξης των δύο μεγάλων πολιτικών δικών, της δίκης για τον Επαναστατικό Αγώνα και της δίκης-πακέτο για τη ΣΠΦ, στην οποία η Αντιτρομοκρατική έχει εμπλέξει και άλλους αγωνιστές, παρά την κατηγορηματική διάψευση και των ιδιων και των μελών της ΣΠΦ. Η δίκη για τον ΕΑ βαδίζει προς το τέλος της και η γραμμή Δένδια προς τους δικαιούτες είναι σαφής: καταδίκεις για όλους σύμφωνα με το κατηγορητήριο της Αντιτρομοκρατικής. Άλλως, θα είστε υπόλογοι απέναντι στο σύστημα, ότι ενεργήσατε από φύση.

■ Πρώτο βήμα για την οριστική απαλλαγή του Π. Καπετανόπουλου

Οπως έγινε γνωστό, η αντεισαγγελέας Εφετών Ελ. Σκεπαρνία με πρότασή της ζήτα την εισαγωγή της υπόθεσης του Πέτρου Καπετανόπουλου στο Συμβούλιο Εφετών Αθήνας και την απαλλαγή του από την κακουργηματική κατηγορία της «συνέργειας σε ληστεία», διατυπώνοντας κατηγορηματικά την κρίση ότι δεν προκύπτουν ενδείξεις τελεσης του αδικήματος. Προτείνει, δε, την εισαγωγή της υπόθεσης στο Μονομελές Εφετείο Κακουργημάτων Αθηνών, προκειμένου ο μεν μετανάστης να δικαιούτει για το αδίκημα της ληστείας, ο δε Π. Καπετανόπουλος για τα πλημμελήματα της «αντίστασης κατά της αρχής», της «ελευθέρωσης κρατουμένου» και της «ψευδούς ανωμοτί κατάθεσης».

Δρομολογείται έτσι η άμεση απαλλαγή του Π. Καπετανόπουλου από την κατηγορία σε βαθμό κακουργήματος. Εφόσον η εισαγγελική πρόταση γίνεται δεκτή από το Συμβούλιο, που αναμένεται να συνεδριάσει τις επόμενες εβδομάδες, απομακρύνεται ο κίνδυνος να τεθεί ο εργαζόμενος σε προσωρινή αργία, όπως προβλέπεται πλέον από τον «μνημονιακό» τροποποιημένο Δημοσιούπαλληλικό Κώδικα.

Ποράδι ταύτα, και οι κατηγορίες σε βαθμό πλημμελήματος είναι ιδιαίτερα σοβαρές (ιδιαίτερα αυτή της «αντίστασης»), γι' αυτό και η αλληλεγγύη στον Π. Καπετανόπουλο πρέπει να συνεχιστεί μέχρι την οριστική απαλλαγή του από τις κατηγορίες που του προσήψαν οι μπάτσοι, επειδή είχε το θάρρος να τους κάνει παρατήρηση να μην τσαλαπατούν έναν άνθρωπο που είχαν ήδη συλλάβει.

Πολιτικός τζόγος θα υπάρξει –και άφθονος μάλιστα– απ' αφορμή τη διάωξη του επικεφαλής της ΕΛΣΤΑΤ Ανδρ. Γεωργίου, που διέταξε ο οικονομικός εισαγγελέας Γρ. Πεπόνης. Ποινικά, όμως, η υπόθεση είναι εντελώς κούφια. Η Eurostat έσπευσε ήδη να υψώσει πλέγμα προστασίας γύρω από τον εκλεκτό της (που ο Παπακωνσταντίνου τον έφερε κατευθείαν από το ΔΝΤ), δηλώνοντας ότι τα στοιχεία ήταν έγκυρα και είχαν την έγκριση της. Ποιο δικαστήριο, λοιπόν, θα τολμήσει να δικάσει τον Γεωργίου; Ας λένε ό,τι θέλουν τα πρώην μέλη του ΔΣ της ΕΛΣΤΑΤ (κυρίως ο πρώην αντιπρόεδρος Ν. Λογοθέτης και το πρώην μέλος Ζ. Γεωργαντά). Ο Γεωργίου έχει και πολιτική κάλυψη και κυρίως κάλυψη από της Βρετανίας. Θα πει ο ΣΥΡΙΖΑ τα δικά του, θα δώσει τα ρέστα του ο Καμμένος, θα αντεπιτεθεί ο Γιωργάκης που αισθάνεται ότι στο σύχαστρο βρίσκεται ο ίδιος (γι' αυτό και ονομάτισε τους οικονομικούς εισαγγελείς ως... όργα-

να της Δεξιάς) και μετά από μερικές μέρες η υπόθεση θ' ακολουθήσει τη γνωστή ρουτίνα.

Αν λοιπόν αξίζει να μιλήσουμε για κάτι, αυτό είναι η εργαλειοποίηση της στατιστικής, για την οποία δεν μιλάμε πρώην φορά τώρα, αλλά έχουμε μιλήσει αναλυτικά στο παρελθόν, τότε που ο Γεωργίου, εκτελώντας εντολές του Παπακωνσταντίνου και της Eurostat, φρύσκωνε το ελληνικό έλειμμα. Αποκλείεται το έλλειμμα του 2009 να πάει πάνω από 12,9% διαβεβαίων το Παπακωνσταντίνου. Τελικά, πήγε σε πρώτη φάση στο 13,6% και έξι μήνες μετά εκτινάχτηκε στο 15,7%.

Οπως έχουμε ξαναγράψει, η «δημιουργική λογιστική», όπως έχει επικρατήσει να αποκαλούνται οι μαϊμούδιες στην αστική δημοσιολογία, δεν ήταν μόνο συνήθεια των κυβερνήσεων του παρελθόντος, ούτε μόνο ελληνική συνήθεια. Τη χρησιμοποιούσαν και τη χρησιμοποιούνταν κατά κόρον και τα επίσημα ευρωενωσίτικα όργανα.

Η στατιστική, έτσι όπως χρησιμοποιείται, είναι μια πολιτικά οργανωμένη επιστήμη. Υπηρετεί πολιτικές σκοπιμότητες. Οι πάντες στην Ευρωπανωση γνώριζαν ότι η Ελλάδα, αλλά και άλλες χώρες, μπήκαν στην ΟΝΕ με μαϊμούδισμα στοιχείων, επειδή δεν πληρούσαν τους ονομαστικούς όρους της συνθήκης του Μάστριχτ. Μπήκαν γιατί ήταν η πολιτική απόφαση των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, που είχαν καθορίσει τα πρώτα όρια της Ευρωζώνης. Και οι συνεχείς αναθεωρήσεις του ελληνικού ελείμματος ήταν μια πολιτική και όχι μαθηματική πράξη. Το έλλειμμα ήταν ένα εργαλείο για να στηρίζεται η μνημονιακή πολιτική και να δικαιολογούνται τα συνεχή αντιλαϊκά μέτρα.

Επομένως, δεν πρόκειται για τα περιβόλητα «greek statistics», αλλά για «EU statistics». Ο Γεωργίου (όπως και πιον απ' αυτόν ο Κοντοπούρακης και παλιότερα άλλοι) είναι απλά διεκπεραιωτικά όργανα.

Κάνουν το κορόιδο για τους πρόσφυγες

Οπως πληροφορηθήκαμε από ανακοίνωση του Γραφείου Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ, κλιμάκιο του κόμματος αποτελούμενο από βουλευτές και στελέχη επισκέψης την περασμένη Δευτέρα το Α.Τ. Γέρακα. Ακρού «ενημερώθηκε για τα θέματα λειτουργίας της υπηρεσίας, τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι αστυνομικοί από τις δραματικές περικοπές στους μισθούς και στις λειτουργικές δαπάνες (αυτοκίνητα-βενζίνη-ανταλλακτικά-πετρέλαιο), πήγε και στα κρατήτηρια και διαπίστωσε ότι «στα υπόγεια κρατητήρια του Α.Τ. κρατούνται μετανάστες μέχρι και τέσσερις μήνες, ως αποτέλεσμα των επιχειρήσεων "σκούπα", χωρίς να υπάρ-

χουν οι προβλεπόμενες συνθήκες κράτησης που να σέβονται τα ανθρώπινα δικαιώματα, αφού καθ' όλο το διάστημα κράτησης τους δεν προαύλιζονται και δεν βλέπουν το φάσι του ήλιου, ενώ κάποιοι από αυτούς, Σύριοι στην καταγωγή, ζητούν απεγνωσμένα πολιτικό άσυλο». Η ανακοίνωση καταλήγει ως εξής: «Τα κλιμάκια του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ θα συνεχίσουν αυτού του ειδους τις επισκέψεις και το επόμενο χρονικό διάστημα, με στόχο την καταγραφή των προβλημάτων και την συμβολή στην εξένερση των καλύτερων δυνατών λύσεων».

Τα προβλήματα προφανώς δεν αφορούν μόνο τις συνθή-

κες κράτησης των μεταναστών και προσφύγων, αλλά και τις «δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι αστυνομικοί από τις δραματικές περικοπές στους μισθούς και στις λειτουργικές δαπάνες». Μάλιστα, αν κρίνουμε από τη σειρά που παρατέθηκαν στο Δελτίο Τύπου, τα «προβλήματα» των πράττων είναι σημαντικότερα απ' αυτά των φυλακιστών και του χορηγούντων ήσυ

■ Ιόνιο Πανεπιστήμιο: Οργή για τις συλληψεις φοιτητών

Ξεσάλωσε η πανεπιστημιακή αντίδραση

Πολλές πρυτανικές αρχές ξεσάλωσαν τελευταία μετά την κατάργηση του ασύλου με το νόμο Διαμαντοπούλου και το γενικότερο τρομοκρατικό κλίμα των καιρών και καλούν τους μπάτους για ψύλλου πήδημα να εισβάλλουν στους πανεπιστημιακούς χώρους.

Τελευταίο κρούσμα είναι η παραβίαση του ασύλου στο Ιόνιο Πανεπιστήμιο στις 17/1, μετά από αίτημα της πρυτάνεως, που έληξε με τη σύλληψη 28 φοιτητών (η πλειοψηφία τους φοιτήτριες), οι οποίοι οδηγήθηκαν στην ασφάλεια Κέρκυρας για τα περαιτέρω.

Η ιστορία έχει ως εξής:

Το Εξάμηνο Εξωτερικού του Τμήματος Ξένων Γλωσσών, Διερμηνείας και Μετάφρασης του ΙΠ αποτελούσε το μοναδικό μέσο πρακτικής των φοιτητών του 4ου έτους, οι οποίοι σύμφωνα με τον παλιότερο νόμο διέφευναν να μεταβούν σε Πανεπιστήμια του εξωτερικού, με έξοδο του ΙΠ, ώστε να αποκτήσουν την απαραίτητη γνώση και εμπειρία που απαιτείται για την άσκηση του επαγγελματος. Το Εξάμηνο Εξωτερικού αποτελούσε προϋπόθεση για την απόκτηση του πτυχίου του Τμήματος. Με νέο ΦΕΚ, όμως, το Εξάμηνο, έγινε προαιρετικό, γεγονός που έχει ως αποτέλεσμα την υποβάθμιση των σπουδών και βέβαια την ύπαρξη πτυχίων δύο ταχυτήτων.

Το εξοργιστικό αυτό γεγονός προκάλεσε, όπως ήταν απολύτως φυσικό, την αγανάκτηση των φοιτητών, ο Σύλλογος των οποίων περιγράφει τα γεγονότα, που οδήγησαν στο μπουκάρισμα των ΜΑΤάδων στο Πανεπιστήμιο και τη σύλληψη των 28 φοιτητών, στην ανακοίνωση-καταγγελία που ξέδωσε ως ακολούθως:

«Ολα άρχισαν όταν το μεσημέρι, μετά την ορκωμοσία που γινόταν στο κτήριο της πρυτανείας, φοιτητές του τμήματος Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας θελήσαμε να έρθουμε σε επαφή με τις Πρυτανικές Αρχές, προκειμένου να συζητήσουμε για το Εξάμηνο Εξωτερικού, το οποίο με υπουργική απόφαση έγινε προαιρετικό αντί για υποχρεωτικό υποβαθμίζοντας το τμήμα και τις σπουδές μας. Η απόφαση ελήφθη ερήμην του τμήματος και θελαμε η Πρυτανική Αρχή να εκφράσει τη στάση της σχετικά με αυτό το κρίσιμο ζήτημα και παράλληλα να διεκδικήσουμε επαρκή χρηματοδότηση. Ήταν η μοναδική μας ευκαιρία να μιλήσουμε με την πρύτανη ήταν να αποκτήσουμε 22 φοιτήτριες και 6 φοιτητές φάκελο στην ασφάλεια, δηλαδή να δώσουμε δικτυλικά αποτυπώματα και να τους τραβήξουμε φωτογραφίες. Εξω από το κτήριο της ασφάλειας συγκεντρώθηκαν από την πρώτη στιγμή πά-

γω της ορκωμοσίας. Ημασταν αποφασισμένοι να παραμείνουμε στο κτήριο μέχρι να δεχθεί να μας δει, καθώς τα χρονικά περιθώρια για τις αιτήσεις του εξαμήνου μας είχαν στενέψει. Είναι αυτονότιό ότι δεν ασκήθηκε βία σε κανέναν, δεν οπειλήθηκε κανείς, δεν προκλήθηκε καμία στο χώρο, δεν επρόκειτο για κατάληψη καθώς η πόρτα παρέμενε ορθάνοιχτη μέχρι το βράδυ. Ασφαλίτες μπαίνονται και κυκλοφορούσαν ελεύθεροι από το μεσημέρι στο κτήριο, ενώ οι υπόλληλοι του πανεπιστημίου κρατούνταν όμηροι από την πρύτανη και τον αντιπρύτανη που είχαν κλειδωθεί στο γραφείο τους.

Οι ενέργεις μας ήταν απολύτως ειρηνικές και μόνος μας στόχος να μιλήσουμε με την πρύτανη. Οι άνωθεν εντολές ήταν πολύ ισχυρές (ας μην ξεχάμε ότι η «κυρία» Σαλή ήταν στο ψηφοδέλτιο επικρατείας της Ν.Δ.) και με πολλή προσπάθεια η κατηγορία βρέθηκε. Η εικόνα μιας κλούβας γεμάτη ως επί το πλείστον με φοιτήτριες, που ζητούσαν τα αυτονότα, σύγουρα σύκαρε την τοπική κοινωνία, ωστόσο δεν είναι σε καμία περίπτωση ουρανοκατέβατη. Πρόκειται για πιστή εφαρμογή όχι μόνο του νόμου-πλαίσιο, αλλά του συνόλου της πολιτικής που θέλει το λαό υποταγμένο, να μη μπορεί να στρώσει κεφάλι. Το σύστημα εδώ και καιρό δείχνει τα δόντια του. Καταστέλλει την όποια δίκαιη συλλογική αντίδραση με τον πιο ωρικό και απρόκλιυτο τρόπο. Είναι αρκετό να σκέφτεσαι διαφορετικά από το σύστημα και να διεκδικείς όσα σου ανήκουν για να θεωρείσαι επικίνδυνος και να διώκεσαι. Ας μην ξεχνάμε ότι ο φασίστας Δένδιας με τον τρομονόμο έχει δείξει τις διαθέσεις του: αναίτιες προσαγωγές, εκκενώσεις καταλήψεων, σπάσιμο του ασύλου, ωμή βία κατά των διαδηλωτών.

Η ομοιδεάτισσα του Δένδια, «κυρία» Σαλή – Παπασαλή καθώς και ο «κύριος» Κάτσιος αντιπρύτανης οικονομικών έχουν φτάσει στο έσχατο σημείο ξεφτίλαις. Αντί να δεχτούν να δουν τους φοιτητές τους για ένα τόσο σημαντικό ζήτημα, επελέξαν να μας δουν να βγαίνουμε σηκωτοί από ένα πανεπιστημιακό κτήριο, θυμίζοντας μέρες χούντας. Ο τρόμος τους δεν θα περάσει. Δεν μας αφήνουν πια κανένα περιθώριο διάλογου.

♦ Να εξασφαλιστεί το υποχρεωτικό Εξάμηνο Εξωτερικού και η χρηματοδότηση του.

♦ Οι ακαδημαϊκοί χώροι να είναι ανοιχτοί και ελεύθεροι για τους φοιτητές.

♦ Καλούμε τους Συλλόγους Φοιτητών, διαδικόνων και διοικητικών υπαλλήλων να καταδικάσουν τα γεγονότα και να

τανη του Ι.Π. προκειμένου να εκθέσουν τα αιτήματά τους. Το γεγονός ότι επρόκειτο για μια καθ' όλα ειρηνική κινητοποίηση των φοιτητών, όπως ομολογείται από δόλες τις πλευρές, καθιστά το γεγονός της επεμβασης της αστυνομίας ακόμη πιο προκλητικό και απαράδεκτο.... Το ΔΣ της ΕΔΙΠ καταδικάζει απεριφραστα κάθε προσπάθεια ποινικοποίησης του αγώνα των φοιτητών, ενώ παράλληλα θεωρεί απαράδεκτη τη στάση

της Πρυτανείας του Ι.Π. για την άρνηση της ακόμη και να συζητά με τους φοιτητές που κινητοποιούνται για την ικανοποίηση των δίκαιων αιτημάτων τους.

Το ΔΣ της ΕΔΙΠ καλεί τους διδάσκοντες, τους εργαζόμενους και τους φοιτητές του Ιονίου Πανεπιστημίου να αντισταθούν σε κάθε προσπάθεια καταπάτησης των δικαιωμάτων τους και προειδοποιεί την Πρυτανεία του Ι.Π., την Αστυνομική Διεύθυνση, την Εισαγγελία Κερκύρας και την κυβέρνηση να μη διανοθούν να επαναλάβουν ενέργειες που συνέχισε να αποτελείση την προμοκράτηση και την προσαργιγή 27 φοιτητών και φοιτητριών που βρίσκονται στο χώρο της Ιονίου Ακαδημίας και την προσαργιγή 27 φοιτητών και φοιτητριών που βρίσκονται στο χώρο με απόφαση του συλλόγου τους ζητώντας να συνομιλήσουν με την Πρύ-

την αντίποδα τώρα, η θρασύδειλη πρυτανική αρχή εξέδωσε μια προκλητικότατη ανακοίνωση. Εκφράζει «θλίψη» για τα γεγονότα και δεν αρθρώνει ούτε μισή κουβέντα για την καταπάτηση του ασύλου, την εισβολή των ΜΑΤάδων στο Πανεπιστήμιο και τη σύλληψη των φοιτητών. Δε σταματάει όμως εκεί. Χρεώνει την «ομηρεία» των υπαλλήλων στους φοιτητές, προσπαθώντας να τους φορτώσει ενοχές για ένα γεγονός που η ίδια προκάλεσε, όπως καταγγέλλουν οι φοιτητές, και τολμά να επικαλεστεί τα «ακαδημαϊκά ήθη», αυτή που δε δίστασε να προκαλέσει την καταπάτηση ενός θεσμού (άσυλο), που αποτελεί κορωνίδα για την πανεπιστημιακή κοινότητα, ποτισμένη με αίμα και αγώνες μέσα σε σκληρές εποχές. Χαρακτηρίζει την απαίτηση των φοιτητών να διαφυλαχτύν τα νόμιμα δικαιώματά τους (που απορρέουν από το χαρακτήρα του δημόσιου δωρεάν Πανεπιστημίου) «παραβατικές συμπεριφορές», ενώ με τη φράση της «το Ιόνιο Πανεπιστήμιο αποτελεί και θα συνεχίσει να αποτελεί χώρο πιστής εφαρμογής των νόμων της πολιτείας χωρίς την οποία δε νοείται ελεύθερια, ελεύθερη διακήνηση των ιδεών, θεσμικός διάλογος και αλληλοεργασία...» τα λέει όλα. Διότι ορίζεται πίστη στην αστική νομιμότητα και τον καπιτολισμό, έκφραση του οποίου είναι η «πολιτεία» και οι «νόμοι» της.

Δύο χρόνια από την απεργία πείνας των 300 μεταναστών

Στις 25 Γενάρη του 2011 ξεκίνησε η απεργία πείνας 300 μεταναστών εργατών. Ενα γεγονός πρωτοφανές όχι μόνο για τα ελληνικά, αλλά και για τα ευρωπαϊκά δεδομένα.

Το περίγραμμα των γεγονότων είναι λίγο πολύ γνωστό, αφού αυτά συγκλόνισαν την Ελλάδα επί ενάμιση μήνα. Ενάντια στους απεργούς πείνας ξεσηκώθηκε το αστικό σύμπαν. Επιστροφεύτηκε κάθε μορφή προβοκάτσιας και συκοφάντησης, σε συνδυασμό με συνεχείς κινήσεις καταστολής.

Και η προβοκάτσια και η καταστολή, όμως, συντρίφτηκαν στο βράχο της αποφασιτικότητας των απεργών πείνας. Ήταν αυτή η αποφασιστικότητα που επέτρεψε στο μικρό αρχικά κίνημα αλληλεγγύης να μεγαλώσει και ν' αποκτήσει απήχηση πολύ μεγαλύτερη της αριθμητικής του δύναμης. Ήταν αυτή η αποφασιστικότητα που έγινε βαθμιαία την πλάστιγγα υπέρ των απεργών πείνας και δημιούργησε έναν ευνοϊκό για τον αγώνα τους συσχετισμό.

Κι ενώ η νίκη είχε αρχίσει ν' αχνοφαίνεται στον ορίζοντα και όπως δείχνουν οι αποκαλύψεις για την κρίση του κυβερνητικού στρατόπεδου, που ακόμη και σήμερα βλέ-

πουν το φως της δημοσιότητας, ήρθε η υπονόμευση εκ των

Το σχέδιο ΠΔ για την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών δόθηκε ήδη στις εκπαιδευτικές ομοσπονδίες, ώστε να φανεί ότι προγματώνεται το τελευταίο στάδιο της στημένης «διαβούλευσης», πριν ο πρέλεκυς πέσει βαρύς επί των κεφαλών των εκπαιδευτικών.

Αφού έκριναν ότι ο εκπαιδευτικός μπορεί να προσφέρει ποιοτικό έργο δίνοντας την ψυχή του στο σχολείο με 700 περίπου ευρώ το μήνα (ο νεοδιόριστος, σε περίπτωση που έχει κάποια προϋπηρεσία στο δημόσιο), σιτιζόμενος σε συσσίτια των στρατιωτικών λεσχών (όχι δωρεάν), περιπλανώμενος στις εσχοτίες της Ελλάδας μακριά από την οικογένειά του, πολύ συχνά αναγκαζόμενος να συμπληρώνει ωράριο σε δυο και τρία σχολεία, φροτωμένος επιπλέον με τις συνέπειες του Αρμαργέδωνα στα κοινωνικά και ασφαλιστικά του δικαιώματα, τις οποίες έχει υποστεί το σύνολο της εργαζόμενης κοινωνίας, τώρα τα ντόπια και ξένα αφεντικά ετοιμάζουν και το σχέδιο πλήρους εξόντωσής του. Βάζουν μπροστά την τρομοκρατία των απολύτων, της μισθολογικής και βαθμολογικής καθήλωσής του, με όχημα την αξιολόγηση.

Η «κινεζοποίηση» και του εκπαιδευτικού συνδέεται με την προσπάθεια ολοκληρωτικής πλέον υποτομής του σχολείου στην αγορά, με την ιδιωτικοποίηση πλευρών της λειτουργίας του και την αποψήλωση όλων των δημόσιων και δωρεάν χαρακτηριστικών του, με την ένταση των ταξικών φραγμών όσον αφορά στην πρόσβαση στη γνώση και με τη φασιστικοποίηση γενικότερα της δημόσιας ζωής. Εξ ου και τα λεγόμενα «καινοτόμα προγράμματα», που δημιουργούν πρόσφρορο έδαφος για την εισροή ιδιωτών και επιχειρήσεων στο δημόσιο σχολείο, ο οικονομικός στραγγαλισμός των σχολείων, που οδηγεί από άλλη κατεύθυνση στα ίδια αποτελέσματα και στην αυξανόμενη «συμμετοχή» των γονιών στα λειτουργικά έξοδα, οι συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολικών μονάδων, ο αφρονισμός όλων των υποστηρικτικών δομών μάθησης, η Φήφιση και ενεργοποίηση του φασιστικού δημοσιούτη παλληλικού κώδικα, αλλά και οι σχεδιαζόμενες αλλαγές στην πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση που μεγεθύνουν τη δυσκολία για τα παιδιά της εργατικής τάξης, η προσπάθεια επιβολής του επιχειρηματικού πανεπιστήμιου, κ.λπ.

Η αξιολόγηση, που προωθείται με το σχέδιο ΠΔ, είναι η αποτύπωση της κυριαρχίας του ισχυρού (εν προκειμένω του υπουργείου Παιδείας και παραπέρα της κυβέρνησης και του συστήματος) επί του αδύνατου, δηλαδή του εκπαιδευτικού, με «παράπλευρη απώλεια» τον μαθητή, στην καμπούρα του οποίου θα φορτωθούν τελικά οι «τεχνικές» «αντικειμενικής» αξιολόγησης του δασκάλου του. Είναι δε ο επόμενος κρίκος στην αλιστρά όλων των προσταθείων αξιολόγησης που έγιναν στο παρελθόν και θεωρούθηκαν με τους νόμους 2525/1987, 2986/2002 και 3848/2010, ενώ συνδέεται με τον πρόσφατα ψηφισθέντα από τη μνημονιακή κυβέρνηση κακόφρημο νόμο του ενιαίου μισθολόγιου-φτωχολόγιου (νόμος 4024/2011), που ανοίγει το δρόμο στη μισθολογική και βαθμολογική καθήλωση και νομιμοποιεί τις απο-

λύσεις και στην εκπαίδευση. Η φιλοσοφία είναι επαναλαμβανόμενη. Βασίζεται στην ιεραρχική διοικητική πυραμίδα της εκπαίδευσης, στην κορυφή της οποίας στέκεται ο διορισμένος Γενικός Γραμματέας της Κεντρικής Υπηρεσίας του υπουργείου Παιδείας, με όμεσους αποδέκτες τους διορισμένους περιφερειακούς διευθυντές εκπαίδευσης και στη βάση της είναι ο εκπαιδευτικός, ο οποίος αίρει όλες τις αμφιτίτεις της εφαρμογής εκπαίδευτικής πολιτικής, ενώ συνάμα κρίνεται και ως προς την υπαλληλική του ιδιότητα, δηλαδή το βαθμό προσαρμογής, πειθαρχήσης και υποταγής του σε όλες τις επιταγές του αστικού συστήματος εξουσίας.

Κάθε κρίκος της ιεραρχικής πυραμίδας αξιολογεί τον αμέσως κατώτερο. Η αξιολόγηση διακρίνεται σε διοικητική και εκπαιδευτική. «Ως διοικητική ορίζεται η αξιολόγηση των ενεργειών και αποτελεσμάτων που συνθέτουν το τυπικό υπηρεσιακό έργο και ως εκπαιδευτική ορίζεται η αξιολόγηση των ενεργειών και αποτελεσμάτων που σχετίζονται με την άσκηση του διδακτικού καθώς και του εν γένει επιστημονικού και παιδαγωγικού έργου». Η διοικητική αξιολόγηση είναι επίσης, ενώ η εκπαιδευτική αξιολόγηση σχετίζεται με την άσκηση, ενώ η εκπαιδευτική αξιολόγηση διενεργείται μία, τουλάχιστον, φορά ανά τριετία εντός συνεχούς χρονικού διαστήματος που δεν υπερβαίνει τους δύο μήνες (διμηνιαία αξιολογική περίοδος). Τη διοικητική αξιολόγηση του εκπαιδευτικού διενεργείται στην επιτυντήση του σχολείου στο οποίο υπηρετεί, ενώ την εκπαιδευτική του αξιολόγηση κάνει ο σχολικός σύμβουλος.

Οι τυχόν αντιστάσεις των εκπαιδευτικών στις αυθαιρεσίες των διευθυντών τους, οι οποίοι θα προσπαθούν να διατηρήσουν τη θέση τους επιδεικνύοντας «έργο» στους ανωτέρους τους (π.χ. συχνή είναι σήμερα η παραβίαση των διδακτικών και εργασιακών δικαιωμάτων, προκειμένου, παρά τα φοβερά λειτουργικά κενά και αδυναμίες, να εξασφαλίζεται το φραίνεσθαι στη λειτουργία του σχολείου), θα τους καθιστούν «μαύρα πρόβατα» και προφανώς θα επισύρουν και την ανάλογη ποινή, την αρνητική τους αξιολόγηση. Το ίδιο αποτέλεσμα θα έχει και η αμφισβήτηση του αντιδραστικού περιεχόμενου της προσφερόμενης εκπαίδευσης, των αναλυτικών προγραμμάτων, των βιβλίων, των μεθόδων διαδικασίας, των μέσων που χρησιμοποιούνται γι' αυτήν, της αστικής παιδαγωγικής και των προταγμάτων της για τη διαμόρφωση των χαρακτηριστικών της νεολαίας, της πραγματικής χρησιμότητας των «καινοτόμων» προγραμμάτων, κ.λπ., που θα κομίζουν οι σχολικοί σύμβουλοι.

Οι εκπαιδευτικοί που συμπληρώνουν ωράριο σε περισσότερα του ενός σχολεία αξιολογούνται απ' όλους τους διευθυντές των σχολικών μονάδων και απ' όλους τους σχολικούς συμβουλους, στην αρμοδιότητα των οποίων ανήκουν τα σχολεία αυτά. Ο εκπαιδευτικός συμβάλλει στην αξιολόγησή του, ώστε να γίνει μέρος του προβλήματος, να φανεί σε διαφορετικά σχολεία; Πώς μπορεί να οργανώσει την τάξη του,

Η αξιολόγηση ante portas

λύσεις και στην εκπαίδευση.

Η φιλοσοφία είναι επαναλαμβανόμενη. Βασίζεται στην ιεραρχική διοικητική πυραμίδα της εκπαίδευσης, στην κορυφή της οποίας στέκεται ο διορισμένος Γενικός Γραμματέας της Κεντρικής Υπηρεσίας του υπουργείου Παιδείας, με όμεσους αποδέκτες τους διορισμένους περιφερειακούς διευθυντές εκπαίδευσης και στη βάση της είναι ο εκπαιδευτικός, ο οποίος αίρει όλες τις αμφιτίτεις της εφαρμογής εκπαίδευτικής πολιτικής, ενώ συνάμα κρίνεται και ως προς την υπαλληλική του ιδιότητα, δηλαδή το βαθμό προσαρμογής, πειθαρχήσης και υποταγής του σε όλες τις επιταγές του αστικού συστήματος εξουσίας.

Κάθε κρίκος της ιεραρχικής πυραμίδας αξιολογεί τον αμέσως κατώτερο. Η αξιολόγηση διακρίνεται σε διοικητική και εκπαιδευτική. «Ως διοικητική ορίζεται η αξιολόγηση των ενεργειών και αποτελεσμάτων που συνθέτουν το τυπικό υπηρεσιακό έργο και ως εκπαιδευτική ορίζεται η αξιολόγηση των ενεργειών και αποτελεσμάτων που σχετίζονται με την άσκηση του διδακτικού καθώς και του εν γένει επιστημονικού και παιδαγωγικού έργου». Η διοικητική αξιολόγηση είναι επίσης, ενώ η εκπαιδευτική αξιολόγηση σχετίζεται με την άσκηση, ενώ η εκπαιδευτική αξιολόγηση διενεργείται μία, τουλάχιστον, φορά ανά τριετία εντός συνεχούς χρονικού διαστήματος που δεν υπερβαίνει τους δύο μήνες (διμηνιαία αξιολογική περίοδος). Τη διοικητική αξιολόγηση του εκπαιδευτικού διενεργείται στην επιτυντήση του σχολείου στο οποίο υπηρετεί, ενώ την εκπαιδευτική του αξιολόγηση κάνει ο σχολικός σύμβουλος.

Κατηγορίες και

κριτήρια αξιολόγησης

Οι θεματικές κατηγορίες βάσει των οποίων γίνεται η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών είναι 1) το εκπαιδευτικό περιβάλλον 2) ο σχεδιασμός, προγραμματισμός και προετοιμασία της διδασκαλίας 3) η διεξαγωγή της διδασκαλίας και η αξιολόγηση των συνέπεια και επάπειρει την τάξη είναι απαγορευτική γιατί δεν υπάρχει κανένα να σταθεί στο πόδι του και να τον αναπληρώσει;

Πώς τελικά, θα μηδενιστούν οι κοινωνικοοικονομικές συνθήκες, μέσα στις οποίες διαβιούν οι μαθητές του, η ταξική τους προέλευση, που καθορίζει σε μεγάλο βαθμό την ικανότητα ανταπόκριση τους στη μαθησιακή διαδικασία και την εξέλιξη τους, οι κρύψουν οι εμπνευστές της. Προβλέπεται ότι «οι εκπαιδευτικοί που απαντούν στην προβλέποντας διαδικασία την επόμενη στην ικανότητα της παραγράφου 7 του άρθρου 7 του ν. 4024/2011».

Το άρθρο 17 του ΠΔ αποκαλύπτει

τον «τιμωρητικό» χαρακτήρα της αξιολόγησης (που δεν μπορεί να είναι διαφορετικός στον καπιταλισμό, αφού αυτή -η αξιολόγηση- είναι πάντοτε συνδεδεμένη με το ρόλο του σχολείου, ως μηχανισμό αναπαραγωγής της κυριαρχησίας διεθνούς αρχοντικής και τη συνειδητή επιλογή του, της εγκατάλειψης της δημόσιας εκπαίδευσης και της ολοκληρωτικής παράδοσής της στην αγορά).

■ **<<Η Αγία Ιωάννα των Σφαγείων>>**

Ακρωτηρίασαν τον Μπρεχτ

«Η Αγία Ιωάννα των Σφαγείων» είναι ένα έργο μη αριστοτελικής δραματουργίας. Αυτή η δραματουργία απαιτεί μια εντελώς συγκεκριμένη τοποθέτηση του θεατρικού πραγματισμού. Με μια εντελώς συγκεκριμένη στάση που μαθαίνεται, ο θεατής πρέπει να είναι σε θέση να παρακολουθεί τη διαδικασία της σκηνής, να τις κατανοεί στην ολόπλευρη συνάρτησή τους και στην ολοκληρωτική πορεία τους. Κι αυτό με σκοπό μια θεμελιώδη αναθεώρηση της δικής του συμπεριφοράς. Δεν πρέπει να ταυτίζεται αυθόρυμπτα με ορισμένα πρόσωπα, για να συμμετέχει τελικά στα βιώματά τους. Επομένως δεν ξεκινά από το «είναι» τους που το έχει αυλάβει διασθητικά αλλά συνθέτει τις συνολικές διαδικασίες από τις εκδηλώσεις και τις πράξεις τους». Μπέρτολτ Μπρεχτ, Ξανακοιτάζοντας τα πρώτα μου έργα, 1954 (από τον τόμο «Ο Μπρεχτ ερμηνεύει Μπρεχτ», Επιλογή και Μετάφραση Αγγελά Βερυκοκάκη-Αρτέμη, Νέα Σύνορα, Αθήνα, 1977).

Το μόνο που δεν περιλαμβάνει η παράσταση του θεάτρου «Ακρόπολη», σε σκηνοθεσία Νίκου Μαστοράκη, είναι ακριβώς αυτό που απαιτεί ο Μπρεχτ. Αντίθετα, κατακρεούργει τον Μπρεχτ αισθητικά και πολιτικά, όπως εν συντομίᾳ θα δείξουμε στη συνέχεια.

«Η Αγία Ιωάννα των Σφαγείων» γράφτηκε από τον Μπρεχτ το 1929-30 και, όπως ο ίδιος σημειώνει, προέρχεται από το «Χάπι Εντ» της Ελίζαμπετ Χάουπτμαν και γράφτηκε με τη συνεργασία του Μπόρχαρντ, του Μπουρί και της Χάουπτμαν. Ο Μπρεχτ έκανε μόνο ένα ραδιοφωνικό ανέβασμα το 1932, ενώ στη σκηνή το έργο πρωτοανέβηκε μετά το θάνατό του, το 1959, στο Αμβούργο. Ωριμός μαρξιστής πλέον ο Μπρεχτ, έχει καταφύγει στη συστηματική μελέτη του «Κεφαλαίου» του Καρλ Μαρξ για να μπορέσει να κατανοήσει σε βάθος καταστάσεις που τον απασχολούσαν για το θέατρο και με την «Αγία Ιωάννα» δημιουργεί ένα υπόδειγμα του επικού θεάτρου, στο οποίο παραδίδει με απλό τρόπο μαθήματα πολιτικής οικονομίας, αλλά και μιλά για την ταξική πάλη, τα εμπόδια που υψώνει η ιδεολογία (με την έννοια της ψευδούς συνείδησης), την ανάγκη της επαναστατικής οργάνωσης του προλεταριάτου και της εργατικής αντίβιας.

Η Ιωάννα, ένα κοριτσόπουλο με θρησκευτική αθωάτητη, στρατολογημένο στην αίρεση των «Μαύρων ψάθινων καπέ-

λων», βρίσκεται σε μια σύγκρουση συνειδησης. Έχοντας πουλήσει τους εργάτες και έχοντας συμβάλει στην ήττα τους, πεθαίνει από τις κακουχίες, συνειδητοποιώντας κάποια πράγματα. Ομως είναι τέτοια η πορεία της μέχρι το τέλος, που η οποία συνειδητοποίηση παραμένει προσωπική της υπόθεση, γεγονός που επιτρέπει στα «Μαύρα ψάθινα καπέλα», οργάνωση-εργαλείο των καπιταλιστών, να την ανακρύξουν –με την προτροπή των καπιταλιστών– σε αγία και να εργαλειοποιήσουν το θάνατό της, ο οποίος καθίσταται χρήσιμος μόνο για τους καπιταλιστές και τα τοπικά τους.

Για τον Μπρεχτ η Ιωάννα δεν είναι ηρωίδα, αλλά στην παράσταση του Μαστοράκη παρουσιάζεται σαν τέτοια. Για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος, ο σκηνοθέτης άρπαξε το φωλιδί και πετσόκωφε κρίσιμες σκηνές του έργου. Αυτές που αναφέρονται στην προετοιμασία της γενικής απεργίας. Αυτές που αναφέρονται στη σχέση Ιωάννας-απεργών και στην προδοσία της πρώτης. Την εμπιστεύτηκαν, της έδωσαν να κάνει μια κρίσιμη δουλειά, τους πουλήσεις και αυτό συνέβαλε στο χτύπημα της γενικής απεργίας. Κόπηκε ακόμα και η σκηνή που οι εργάτες βρίσκουν ημιθανή την Ιωάννα και λένε πως δεν είναι σε δική τους και πως θα έρθει να τη μαζέψει ο στρατός. Στεκόμαστε μόνο σ' αυτό το κρίσιμο πετσόκωφμα, παραβλέποντας όλες σκηνές, όπως π.χ. τις ειδήσεις που παρουσιάζουν αντιπαραθετικά τις εφιαλτικές ειδήσεις για την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση από τη μια και τις οικονομικές και κοινωνικές επιτυχίες της Σοβιετικής Ενωσης από την άλλη κ.ά.

Ο αδιστακτος καπιτολιστής Μάουλερ είναι για τον Μπρεχτ τυπικό δεήγμα μιας τάξης παρασιτικής. Αδιστακτος όχι μόνο έναντι των εργατών, αλλά και έναντι των ανταγωνιστών και των συνεταίρων του. Στο πρόσωπο του Μάουλερ ενσάρκωνται το χομπισιανό homo hominis Iuris. Η στηματική πτώση του Μάουλερ δεν είναι παρά χτύπημα των σιδερένιων νόμων του καπιταλισμού. Ο βοηθός του υπερέβη τις οδηγίες του, με αποτέλεσμα να τινοχτεί το χρηματιστήριο στον αέρα και να μείνει μετέωρος και ο ίδιος. Στην παράσταση του Μαστοράκη, όμως, ο Μάουλερ περνάει κάποιο είδος κρίσης συνειδησης, έτσι που η ανόρθωσή του στο τέλος να μοιάζει εντελώς ακατανόητη. Ο Μπρεχτ λέει: «Το στιλίζαρισμα χωρίς διαλεκτική δεν αποδίνει ρεαλιστικά έργα» (ό.π.). Ο Μαστοράκης μπέρδεψε το στιλίζαρισμα με τα καρτούν! Οταν

για διαλεκτική... άσ' τα να πάνε καλύτερα. Πετσοκόβοντας κρίσιμες για την ανάπτυξη του μύθου σκηνές και διαλόγους, δολοφόνησε και τη στέρεα διαλεκτική του έργου.

Στην παράσταση του Μαστοράκη οι εργάτες δεν είναι φτωχοί, είναι λουμπενοποιημένοι άστεγοι. Ενώ ο Μπρεχτ παρουσιάζει την ποταπότητα που επικρατεί και ανάμεσα στους εργάτες, ερμηνεύοντάς την παράλληλα ως αποτέλεσμα της πείνας των εκβιοιμών των οφεντικών και της έλλειψης ταξικής συνειδησης, στην παράσταση του Μαστοράκη οι εξηγήσεις δεν είναι παρά ηθικό διδαγματοποιητικό ήταν επιεικώς «αλλού». Η πλάκα είναι πως νόμιζε πως παίζει αποστασιοποιητικά, επειδή κάθε λίγο και λιγάκι έβγαζε ένα γελούδι «χω!». Η βολιώτη το πάλεψε περισσότερο, όμως στις αποστασιοποιητικές σκηνές «χανόταν» εντελώς, ενώ σώθηκε σε μερικές σκηνές που έπαιζε καθαρά αριστοτελικά, δραματοποιώντας το ρόλο. Αυτές οι σκηνές επιβλήθηκαν, προφανώς, από την παραγωγή, για να γίνει το έργο και λίγο «πιασάρικο» και να κρατήσει τους θεατές. Μ' ένα τρικ, καθαρά προσβλητικό για τον Μπρεχτ και το θέατρο του, αφήσαν κάποιες φράσεις ν' ακουστούν, με στόμφο, εν ειδεί πολιτικού μανιφέστου, για ν' αποσπάσουν το χειροκρότημα του κοινού.

Το αποκορύφωμα είναι το φινάλε, όπου εργάτες, καπιταλιστές και «Μαύρα ψάθινα καπέλα» τραγουδούν όλοι μαζί σε στιλ... λαός και Κολωνάκι! Ο Μπρεχτ, βέβαια, είναι σαφής: τραγουδούν μόνο οι καπιταλιστές και τα «Μαύρα ψάθινα καπέλα», προσπαθώντας να σκεπτάσουν τη φωνή της Ιωάννας, που λέει κάποιες αλήθειες την ώρα που ξεψυχά. Εποιητικός αντικαπιταλιστικές απάνες για να ύρθουμε στα ίσια μας, ενώ στο μεταξύ έχουμε χάσει όλη τη διαλεκτική ανάπτυξη των σχέσεων μεταξύ των χαρακτήρων και του κοινωνικού τους ισοδύναμου.

Υποφερτοί οι ηθοποιοί στους δεύτερους ρόλους, με τους Μιχάλη Οικονόμου (Σλιφτ) και Ελένη Ουζουνίδη (κυρία Λουκερνιντλ) να έχωριζουν από το σύνολο. Ήταν οι μόνοι που είχαν καλές αποστασιοποιητικές στιγμές (ο πρώτος περισσότερες, λόγω και του μεγέθους του ρόλου). Πολύ καλοί οι φωτισμοί (Σάκης Μπιρμπίλης) και ενδιαφέρουσα η μουσική (Σταύρος Γαστοπάτος), αν και κάποιες στιγμές έκανε κατάχρηση του Rock 'n' Beat.

Πέρα, όμως, απ' αυτό το σκόπιμο ιδεολογικό πετσόκωφμα του έργου, κατακρευρήθηκε και η αισθητική του μπρεχτικού επικού θεάτρου. Ο τόσο απαραίτητος ρυθμός λείπει παντελώς. Σε μια προσπάθεια να εντυπωσιάσει με γκλάμουρ στοιχεία, ο Μαστοράκης (υπεύθυνος και για τα σκηνικά και τα κοστούμια) εβαλε τους ηθοποιούς να σπρώχνουν δυο μεγάλους ανοξείδωτους πάγκους (αντηγραφή από τον «Άμλετ» του «Ούστερ Γκρουπ»), που είδαμε προ ετών στην Αθήνα), ενώ αναβράσβηνε και κάποια λαμπτιόνια στο άσχετο (κοπιάροντας παραστάσεις του Ρόμπερτ Ουίλσον). Οταν

ΔΗΜ. NAT.

Βιντεοπροβολές σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ

Ενα ξεχωριστό κινηματογραφικό αφιέρωμα αρχίζει από την επόμενη Παρασκευή στο πλαίσιο των κινηματογραφικών προβολών της «Κόντρας», σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Δικτατορίες και πόλεμοι, διωγμοί, βασανισμοί, φυλακές και εξορίες: οι πληγές που συνθέτουν την πρόσφατη κονιωνική και πολιτική ιστορία της Ελλάδας, αποτυπώνονται στις ταινίες ενός αιφερώματος στον κινηματογράφο-φορέα της ιστορικής μνήμης. Οι κινηματογραφιστές διερευνούν και ανασυγχέτουν, με τεκμήρια, μαρτυρίες, αιφηγήσεις αλλά και ποιητική διάθεση, τις ιστορίες και τα βιώματα αυτών που ογκώνιστηκαν για την ελευθερία, σε μια χώρα που παραμένει ανελέυθερη.

Τις προβολές θα ακολουθούν συζητήσεις, με τη συμμετοχή των σκηνοθετών στην Αθήνα).

Αξίζει να σημειωθεί, ακόμη, ότι η γερμανική ταινία που θα προβληθεί στις 15 Φεβραρίου υποτιτλίστηκε από τους συντρόφους της κινηματογραφικής ομάδας στα ελληνικά και θα κάνει την ελληνική πρεμιέρα την «Κόντρα».

Παρασκευή 1/2

ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΙΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Σοβ

ANTIKYΝΩΝΙΚΑ

Θα οργανωδούμε
ή τζάμπα δα χαδούμε;

Σύμφωνα με αποκλειστικές (έτοι δεν γράφουν όλοι οι χαριτωμένοι σαλτιμπάγκοι της «ενημέρωσης»;) πληροφορίες της στήλης, την Παρασκευή φεύγει ο Γενάρης και έρχεται ο Φεβράρης! Τα περί έλευσης του μήνα με ειδικές ανάγκες και διαισθωμένη αναπηρία, δεν διαιφεύστηκαν από καμία τρόικα (εγχώρια ή εισαγόμενη), ενώ από κανένα κυβερνείο (εγχώριο ή εισαγόμενο) δεν ανακονώθηκε ότι τίθεται δέμα επαναπρώθησης του αποχωρούντος Γενάρη στην πατρίδα του...

«Το άδικο προχωράει σήμερα με βήμα όλο σιγουριά. Οι καταπιεστές προετοιμάζονται για δεκάδες χιλιάδες χρόνια. Καμία φωνή δεν αντηχεί έξω από τη φωνή των κυριάρχων, μα κι από τους καταπιεσμένους λένε τώρα πολλοί: Αυτό που δέλουμε, ποτέ δεν πρόκειται να γίνει.

Οποιος ακόμα ζει, δε λέει: Ποτέ! Οταν πουν ό,τι είχανε οι κυριάρχοι να πούνε ότι μιλήσουν οι κυριαρχούμενοι. Ποιος φταίει σαν η καταπίεση παραμένει; Εμείς. Ποιος φταίει σαν η καταπίεση συντριβεί; Εμείς πάλι Οποιος γνωνισμένος είναι, όρδιος να σηκωδεί! Οποιος χαμένος είναι, να παλέψει! Γιατί οι νικημένοι του σήμερα είναι οι νικητές του αύριο» (Μπέρτολντ Μπρεχτ - «Εγκώμιο στη διαλεκτική»).

Η Κοκκινοσκούφιτσα δεν κατέχει τα τηλεοπτικά, ωστόσο υποδέιτε ότι το κανάλι της θουλής είναι κάτι σαν τα ψυχαγωγικά κανάλια των παιδιών (εκείνα με τα αδιάκοπα κινούμενα σχέδια κάθε είδους), αλλά για μεγάλους. Μάθαμε λοιπόν ότι κατά τη διάρκεια συνεδρίασης και απευθυνόμενος στη θουλευτή της ΝΔ Φωτεινή Πιπιλή, ο Χρυσαυγίτης θουλευτής Ηλίας Κασιδάρης της φώναξε «τι μιλάς εσύ ρε; Κάτσε κάτω μωρή! Τι μιλάς εσύ; Πάλι πιωμένη είσαι; Γύρνα μπροστά». Και φυσικά σπεύσαμε να προσφέρουμε στον εαυτό μας την πολυτέλεια άλλης μιας υψηλού επιπέδου διασκέδασης, παρακολουθώντας το στο γου tube.

Θα παραμείνουμε στο χώρο (διασκέδασης και θουλής), αφού με ικανοποίηση μαθαίνουμε ότι ο γάμα αντιπρόδορος της θουλής και πρόεδρος της Επιτροπής Δεοντολογίας Χρήστος Μαρκογιαννάκης (που απετέλεσε μέγια χορηγό υλικού της στήλης και όλων των παραπολιτικών κατά το πρόσφατο παρελθόν) επέβαλε... address code (κώδικα ντυσίματος, για τους μη συμμορφούμενους με τις επιταγές της εποχής, όπως διατυπώθηκαν και από την αλήστου μνήμης mrs Diamantopoulos). «Δεν μπορεί να γίνονται αποδεκτά από το προεδρείο κοντομάνικα μπλούζακια και σκισμένα τζιν, πρέπει να προσέχουμε κάποια πράγματα, δεν μπορεί να έρθει κάποιος με το κοντομάνικο και να φαίνεται το τατουάζ», δήλωσε ο πάντα επιφορτισμένος με τη δημόσια τάξη λειτουργός. Πολύ οωστά, πωλείς οστά. «Αν δεν ειπωδούν κάποια πράγματα, σε λίγο δα έρχονται με το κολατσίο τους, με σουβλάκια» είπε, εμφανίζοντας μια προχωρημένη περί κολατσίου αντίληψη, παρά την -όπως τον «κόβουμε»- χοληστερίνη του. Ζήτησε δε να μην καταγράφονται στα πρακτικά εκφράσεις που λέγονται πάνω στην ένταση της συζήτησης και προκαλούν αντιδράσεις, όπως «Νενέκοι» ή «ούτε η κυβέρνηση Τσολάκογλου δεν έχει υπογράψει τέτοια επαίσχυντα κείμενα». Οοοοοχι, τέτοια πράγματα δεν μπορεί να τα ανεχεί ούτε η καλύτερη δημοκρατία που είχαμε ποτέ, πόσω δε μάλλον η απροσημάτιστη και εξόφθαλμη δικτατορία της αστικής τάξης που φανερώθηκε [θαύμα!] κατά τη μετεξέλιξη της.

«Μετά από σκληρή και μακροχρόνια μελέτη του Κένυς, των νεοκεύνσιανών και των μετακεύνσιανών, του Σουμπέτερ και της δημιουργικής καταστροφής, της δεωρίας της υποκατανάλωσης και των μακρών κυμάτων του Κοντράπιεφ, κατέληξα στο παρακάτω: Οπως είχε πει ένας κομμουνιστής καπνεργάτης σε μια απεργιακή συνέλευση γύρω στο 1930: «Οικονομική κρίση είναι ένα μεγάλο παλούκι που έχουν οι καπνέμποροι στον κώλο τους και δέλουν να το βγάλουν από τον δικό τους κώλο και να το βάλουν στον δικό μας». Παρακαλώ όπου «καπνέμποροι» βάλτε «αστική τάξη» και με το παλούκι κάντε ό,τι νομίζετε» (Γιάννης Κυριακάκης - οικονομολόγος, Χανιά).

Καλά που υπάρχει και η «Espresso» και ενημερωνόμαστε βαθιά και διεξοδικά για τα περί την «τρομοκρατία» ζήτημα, αλλιώς δα μας έτρωγαν η άγνοια και το μαύρο σκοτάδι... Καλά τα σενάρια του «Βήματος», αλλά η εν λόγω φυλλάδα είναι πιο βαθιά ανιχνευτική. Επίσης, η στήλη χαιρετίζει με ανακούφιση την έναρξη λειτουργίας των τμημάτων Αντιμετώπισης Ρατσιστικής Βίας, που ανακοίνωσε η ηγεσία της Ελληνικής Αστυνομίας. Είμαστε βέβαιοι ότι το φαινόμενο δα παταχθεί άμεσα, ιδιαίτερα δε διαβάζοντας ότι «σε επιπελικό επίπεδο η υπηρεσία δα καταγράφει τα περιστατικά ρατσιστικής βίας και δα συντάσσει επήσιες εκδέσεις». Κάπι που κάνει και ο Τύπος δηλαδή ή ακόμη και ίδιωτες, αλλά άλλο να το κάνει μια τέτοια υπηρεσία, ε; Το ωραίο είναι ότι δα πληρώνουμε κιόλας (και) γι' αυτή την καταγραφή...

Κοκκινοσκούφιτσα

3η ΔΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗ «ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΦΩΤΙΑΣ»

ΚΤΑΚΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ

■ 20ή συνεδρίαση Δευτέρα, 21.1.13

Επίθεση στην «Κόντρα» επεχείρησε ο συνήγορος Θ. Μαντάς. Πήρε όμως πληρωμένη απάντηση από τον Χρ. Τσάκαλο, που μίλησε εξ ονόματος όλων των φυλακισμένων μελών της ΣΠΦ. Σε δι, μας αφορά, πρέπει να πούμε στον κ. Μαντά, ότι η «Κόντρα» ούτε εκφράζεται, ούτε κάμπτεται, ούτε δέχεται υποδείξεις από όποια αυτός.

Αμέσως μετά την καθιερωμένη ανάγνωση από την πρόεδρο του τρομοδικείου Μ. Τζανοκάκη των ονομάτων των κατηγορούμενων και την λήψη παρουσιών των παριστάμενων συνηγόρων υπεράσπισης, ζήτησε και πήρε το λόγο ο Θ. Μαντάς για να κάνει μια δήλωση. Στο πρώτο μέρος της δήλωσής του στράφηκε ευθέως κατά των δημοσιευμάτων της «Κ» (10η και 19η συνεδρίαση), στα οποία σχολιάζαμε και τη δική του στάση, που τροκάλεσε αλγενή εντύπωση (και όχι μόνο σε μας). Ερφάσεις στην προειδοποίηση της ζήτησε, εμμένως πλήρη σαφρώς, από την πρόεδρο του τρομοδικείου τη λήψη κατασταλτικού μέτρου σε βάρος μας με την απαγόρευση της χρήσης δημοσιογραφικού καστετοφώνου που μας βρήκαν να κάνουμε τη δουλειά μας και να αποδίδουμε με πιστότητα τα διαιμεύμενα στη δίκη.

Εν προκειμένω, ο συγκεκριμένος συνήγορος πάστηκε αδιάβαστος. Θα έπρεπε να γνωρίζει, ότι οι δημοσιογράφοι του δικαστικού ρεπορτάριου που παρακολουθούν τις πολιτικές δίκες, όπως αυτή της ΣΠΦ, έχουν το δικαίωμα να χρησιμοποιούν καστετόφωνο. Δικαίωμα το οποίο έχει αναγνωριστεί με αποφάσεις των τριμελών και πενταμελών εφετείων σε διεργασίες, ενώ την πολιτική δίκη. Καταρχάς, ο ίδιος ο συνήγορος ανέρεψε στην πολιτική δίκη είναι οι συνήγοροί μας και να λένε για συγκεκριμένα ζήτηματα, είτε για την υγεία του Πλανητή Αργυρού, είτε για το ζήτημα των ταυτοπτήων, είτε για όλες ενστάσεις, είτε για την πολιτική δίκη. Καταρχάς, ο ίδιος ο συνήγορος ανέρεψε στη θεώρηση του ρωτήθηκε από τον ανακριτή της ΣΠΦ! Ο ανακριτής, βέβαια, -λέμε εμείς- δεν μπορούσε να γνωρίζει ποιος παρακολουθεί τη δίκη. Η Αντιτρομοκρατική σέρβιρε την πληροφορία και ο ανακριτής την πολιτική δίκη. Καταρχάς, ο ίδιος ο συνήγορος ανέρεψε στην πολιτική δίκη είναι ποιον. Αυτό αντιβάνει σ' αυτό που λέμε. Εμείς λέμε ότι είναι ξεκάθαρα πολιτική δίκη.

Οταν τελείωσε ο Θ. Μαντάς η πρόεδρος απλώνει τη διαδικασία. Τότε πήρε το λόγο ο Χρήστος Τσάκαλος και ανακοίνωσε ότι θέλει να κάνει μια τοποθέτηση απ' αφορμή τη δήλωσή Μαντά. Η τοποθέτηση ήταν η εξής:

«Πριν συνεχίσετε, θελουμε και εμείς να σχολιάσουμε την τοποθέτηση του συνηγόρου. Γιατί προκύπτουν κάποια ζήτηματα. Επειδή δεν θέλουμε τίποτα να αφήνεται και να λέγεται χωρίς την καταλληλή απάντηση από εμάς τους ίδιους, που δικαζόμαστε εδώ πέρα -μιλού για τη ΣΠΦ- θα κάνω ένα σχολιασμό και μικρή τοποθέτηση.

Καταρχάς, είμαστε ενήμεροι για το δημόσια αυτό, το οποίο ανέρεψε ο συνήγορος. Το διαβάσαμε και εμείς οι ίδιοι και εν ολίγοις το προσυπογράφουμε. Συμφωνούμε απόλυτα για όλα αυτά που γράφει και θα εξηγήσω για ποιους λόγους συμφωνούμε.

Εμείς οι ίδιοι, έχουμε τοποθετηθεί από την πρώτη στην ζητήση του δικαιοστηρίου για το δέρμα που έκαθαρισε, το κατά πόσο δηλαδή κάποιες ενστάσεις που έχουν κατατεθεί εδώ πέρα είναι προσχηματικές και καθυστερούν τη διαδικασία και την απονομή της δικαιοσύνης, σύμφωνα με την άποψη του συνηγόρου. Αν και, όπως και όλα τα μέλη της ΣΠΦ, νομικού δεν είμαστε και είναι μεγάλη μας τιμή που δεν είμαστε και επιλέξαμε να είμαστε από την πρώτη στην ζητήση της ΣΠΦ, νομικού δεν είμαστε και είναι μεγάλη μας τιμή που δεν είμαστε και επιλέξαμε να είμαστε από την πρώτη στην ζητήση της ΣΠΦ, νομικού δεν είμαστε και είναι μεγάλη μας τιμή που δεν είμαστε και επιλέξαμε να είμαστε από την πρώτη στην ζητήση της ΣΠΦ, νομικού δεν είμαστε και είναι μεγάλη μας τιμή που δεν είμαστε και επιλέξαμε να είμαστε από την πρώτη στην ζητήση της ΣΠΦ, νομικού δεν είμαστε και είναι μεγάλη μα

Ασπίδα προστασίας στους νεοναζί

Δυο φραύτες, όπως αποδείχτηκε, δολοφονούν εν ψυχρώ έναν 26χρονο Πακιστανό, που πήγαινε με το ποδήλατό του στη δουλειά. Αν δεν τους έβλεπαν περίοικοι και δεν έδιναν περιγραφή τους, φυσικά και δεν θα τους έπιαναν. Ενώ είναι φανερό ότι βγήκαν παγανιά για να σκοτώσουν (είχαν βγάλει τις πινακίδες από το σκούτερ και κουβαλούσαν στιλέτα), ακόμη δεν έχουν παραπεμφεί και σύμφωνα με το ρατσιστικό νόμο.

Ενώ έχει γίνει τουλάχιστον ένας ακόμη φόνος μετανάστη από εποχούμε-

νους σε μηχανή και αρκετοί τραυματισμοί με μαχαίρι (π.χ. στη Μεταμόρφωση), η Ασφαλεία δεν ψάχνει καν για συσχετισμό των δραστών με άλλες πράξεις.

Ενώ στο σπίτι του ενός βρίσκεται πάνω με προεκλογικά φυλλάδια της Χρυσής Αυγής, το πολιτικό και μιντιακό σύστημα σηκώνει αστίδα προστασίας γύρω από τους νεοναζί, οι οποίοι εμφανίζονται σαν αθώες περιστέρες και δηλώνουν νομιμόφρον κόμμα, χωρίς να παραλείψουν να εκδώσουν εμετικές ρατσιστικές ανακοινώσεις και

να χαρακτηρίσουν το περιστατικό «επεισόδιο».

Οι χειρισμοί είναι ολοφάνεροι. Οχι μόνο οι αστυνομικοί, αλλά και οι πολιτικοί και οι μιντιακοί. Είμαστε σίγουροι ότι οργιάζει το παρασκήνιο με τα στελέχη της νεοναζιστικής συμμορίας, τα οποία διατηρούσαν και διατηρούν διαύλους επικοινωνίας με τις μυστικές υπηρεσίες του κρατικού μηχανισμού. Η συμμορία τους είναι κοινωνικά χρήσιμη και είναι φανερό ότι το «αυτοσυμμάζεμά» της έγινε κατόπιν συμφωνίας, που έχει και ανταλλάγματα.

αγνόηση της νομικά επιχειρηματολογημένης τοποθετήσεις των συνηγόρων και τις τοποθετήσεις δύο συνηγόρων ότι θα ανηθούν να δώσουν τις ταυτότητές τους στην είσοδο και απέρριψε ομόφωνα και τα δύο αιτήματα. Η αιτιολογία για την κατακράτηση των ταυτοτήτων ήταν εξαιρετικά προκλητική, αναφέροντας μεταξύ των άλλων ότι αποτελεί ενδειγμένο μέτρο, λόγω του ειδους και της σοβαρότητας της υπόθεσης, για την αποτροπή παράπολων ενεργειών. Το τρομοδικό αποφάνθηκε, όχι μόνο ότι οι κατηγορούμενοι είναι ένοχοι, αλλά και ότι πολλοί –αν όχι όλοι– από τους προσερχόμενους στο δικαστήριο είναι δυνάμει ένοχοι!

Απορρίφτηκε (κατά πλειοψηφία) και το αίτημα της Α. Παπαρρούσου για τη μη συκρότηση και αξιοποίηση του παράνομου καταλόγου με προσωπικά δεδομένα. Η συγκεκριμένη απόφαση αποτελεί μια ακόμη επιβεβαίωση του ότι ο περιβόητος νόμος για την προστασία των προσωπικών δεδομένων θεοπίστηκε μόνο για να συγκαλύπτεται η δράση των καπιτολιστών, των στελεχών των αισικών πολιτικών κομμάτων και όσων κατέχουν νευρολογικές θέσεις στον κρατικό μηχανισμό που υπηρετεί το κεφάλαιο.

Μετά την απόφαση, η Α. Παπαρρούσου επανήλθε και κάλεσε πρόεδρο και εισαγγελέα να πάρουν θέση στο ζήτημα της κατάρτισης αυτού του παράνομου καταλόγου. Ο εισαγγελέας δήλωσε ότι ο ίδιος δεν μπορεί να κάνει κάπι, διότι το συμβάν διαδραματίζεται εκτός της αιτιούσης, όμως για το καλό της διακρίνεις το δικαστήριο πρέπει, ακόρυ διερευνήσει την υπόθεση, να διαβιβάσει στην εισαγγελία το φάκελο με τα στοιχεία, στα οποία θα συμπεριλαμβάνονται και όσα κατήγγειλε ο συνήγορος Θ. Μαντάς. Ακόμη, μετά από τις συχνές και έντονες παρεμβάσεις της Α. Παπαρρούσου, ο εισαγγελέας αναγκάστηκε να προτείνει την κλήση του επικεφαλής της αστυνομικής φρουράς ως μάρτυρα, προκειμένου να διερευνηθούν τα καταγγελλόμενα για την αξιοποίηση του παράνομου καταλόγου, διευκρινίζοντας ότι αυτό δεν το θεωρεί ως προσπατούμενο για να σταλεί ο φάκελος στην εισαγγελία. Η Α. Παπαρρούσου συμφώνησε με την πρόταση του εισαγγελέα, όμως το τρομοδικό απέρριψε και αυτό το αίτημα. Είχε πολλούς λόγους

να το απορρίψει, μεταξύ των οποίων και η προστασία του ειδικού ερέτη ανακριτή. Η δίκη συνεχίστηκε με την ένοταση που είχε υποβληθεί από την υπεράσπιση του Κ. Σακκά για αιριστία του κλητήριου θεσπίσματος. Η συνήγορος Μ. Δαλιάνη, που αρχικά είχε επιφυλαχθεί, προκειμένου να εξεταστούν πρώτα οι ενστάσεις για αναμοδιότητα και για κακή σύνθεση του δικαστηρίου, ανέπτυξε διεξοδικά και εμπεριστατωμένα την ένοταση.

Ο εισαγγελέας, ακόρυ εισαγωγικά έπλεξε το εγκώμιο των υπερασπιστών και ειδικά της Μ. Δαλιάνη, την αγρέσυση της οποίας χαρακτήρισε ιδιαίτερα εμπεριστατωμένη, δήλωσε ότι θα μπορούσε να επιφυλαχθεί, αλλά αποφάσισε να τοποθετηθεί. Μήλησε και πάλι για αιριστία (στην 11η συνεδρίαση, στις 3 Δεκεμβρίου, είχε πει ότι πρόγιατι υπέρχει αντίφαση ανέμεσα στο 187Α του Ποινικού Κώδικα και την κατηγορία και πως ο ίδιος κατέφυγε και στην αιτιολογική έκθεση του νόμου και δεν βρήκε τίποτα που να αιτιολογεί το συγκεκριμένο άρθρο), έσπευσε όμως αμέσως μετά να καταστήσει καθαρά φιλολογική και προκτικά όχρηση την τοποθετήση του, συμπληρώνοντας ότι δεν πρέπει να φτάσουμε στο σημείο να χαρακτηρίσουμε το νόμο που εισήγαγε το 187Α ως αντισυνταγματικό. Πρότεινε δε στο δικαστήριο να εφορμόσει την επικείστερη ερμηνεία για τους κατηγορούμενους (!!!). Δεν γίνεται, όμως, όπως λέει και το κατά Λουκάν, «δυσί κιρίσσι μουδούειν», κύριε Μπαγία. Από τη μια ως νομικός να διαπιστώνετε ότι δε το 187Α είναι εντελώς αιριστό και από την άλλη ως εισαγγελέας τρομοδικέου να προτείνετε την εφαρμογή του στην ποινική διαδικασία. Ή υπηρετείς τη νομική επιστήμη ή υπηρετείς τις πολιτικές σκοπιμότητες ενός συνηγούντα καταστατικού μηχανισμού. Η υποκριτική επίκληση της νομικής επιστήμης εξατιμίζεται, όταν έρχεται η ώρα της πράξης. Τότε αποκαλύπτεται το αποκριούστικο πρόσωπο της πολιτικής σκοπιμότητας.

Τη συνεδρίαση έκλεισε ο εισαγγελέας με μερικές «πρώτες σκέψεις» του για αυτοτελείς νομικούς ισχυρισμούς, που έχουν κατατεθεί, καταλήγοντας ότι οι αιταντήσεις πρέπει να δοθούν στο τέλος της διαδικασίας.

■ 21η συνεδρίαση Τετάρτη, 23.1.13

Η συνεδρίαση ήταν σύντομη και εξαντλήθηκε με τις αγορεύσεις των συνηγόρων Α. Παπαρρούσου και Μαρ. Δαλιάνη, που απάντησαν τεκμηριωμένα και με πληρότητα στην απορριπτική εισήγηση του εισαγγελέα Σ. Μπάγια στην ένοταση για αιριστία του άρθρου 187Α του Ποινικού Κώδικα.

Σημειδεύτηκε, όμως, από τη δηλωση-κατήγορία του συνηγόρου Ν. Σωτηρίου, ο οποίος ζήτησε να καταχωριστεί στα πρακτικά της δίκης. Ο συγκεκριμένος συνηγόρος, κατά τη διάρκεια της συζήτησης πάνω στα δύο αιτήματα που υπέβαλε η υπεράσπιση (απογέρευση της κατακράτησης των εισαγγελέων και της δημιουργίας παράνομων μετανάστων),

έπειτα από την εισήγηση της δικηγόρης αιθουσακάρης κατά τη συγκεκριμένη συνεδρίαση; Επομένως, ο εντοπισμός των δύο αιτημάτων είναι εύκολος, δεδομένου ότι είναι συγκεκριμένος ο αριθμός των αιτημάτων που παρακολουθούν τη συνεδρίαση, γνωστή η πρόσηρεις της πολιτικής σκοπιμότητας ενός συνηγούντα καταστατικού μηχανισμού. Εάν η πρόεδρος ήθελε, μπορούσαν εύκολα να βρεθούν οι αιτημάτες που προσπάθησαν να τρομοκρατήσουν το συνηγόρο.

Σημειώνουμε, ακόμη, ότι στη σημερινή συνεδρίαση βρίσκονταν στο αιροστήριο καμιά εικοσαρία αισφαλίτες και αντιτρομοκρατικά, περισσότεροι από κάθε άλλη συνεδρίαση. Μήπως οι μηχανισμοί καταστολής ήθελαν να στελούν δεύτερο τρομοκρατικό μήνυμα στο συνηγόρο για να μη μιλήσει;

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Ας αφιερωθούμε σήμερα στην πτυχή (petit «X») εκείνη της λαϊκής παράδοσης που αφορά στον καζαμία, το ετήσιο ημερολόγιο που περιλαμβάνει πληροφορίες για αστρονομικά, μετεωρολογικά, γεωργικά κ.ά. φαινόμενα και πάρη το όνομά του (όπως και άλλες δοξασίες και κινήματα) από ένα ανύπαρκτο πρόσωπο.

Ο πρώτος καζαμίας εμφανίζεται το 1763 «εις την Φαβεντίαν της Ιταλίας», μας λέει το Μέγα Λεξικό του Ηλίου. Από τότε το εξώφυλλό του κοσμεί ο μάγος Giovanni Pietro Casamia, πρόσωπο φανταστικό που όμως αποκτά ρεαλιστικά χαρακτηριστικά για να πουλήσει περισσότερο. Ο μύθος λέει ότι είναι ενετός προφήτης και αιστρονόμος του μεσαίων, φορά ένα πανύψηλο κωνικό καπέλο κι αικατάπαυστα κοιτά από το τηλεσκόπιο του τα αστέρια, διαβάζοντας τα μελλούμενα. Από τον 19ο αιώνα, με πλήρες οπλοστάσιο προφητειών αλλά και τη γοητευτική ψευτο-επιστημοσύνη των... καπάτσων μελλοντολόγων, ο καζαμίας εισβάλλει στην Ελλάδα. Οι εκδόσεις του περιλαμβάνουν μηνολόγιο, εορτολόγιο, αριστερές προφητείες... κοινομονιές προφητειών, προβλέψεις και τρόποι για κάθε τέταρτο της σελήνης, τεραπολογίες, αλλά και «συμβουλές δια τον κηπουρό και τον αγρότη». Επίσης, οδηγίες προς κτηνοτρόφους, συνταγές μαγειρικής, ήθη κι έθιμα, εγκυλοποιιδικά, οδηγίες για αιφοίρεση λεκέδων, ανέκδοτα, σύντομο ονειροκρίτη και διάφορα άλλα. Ενα πλήρες ημερολόγιο με λίγο α

Αβάντα στους καπιταλιστές για την εξαγορά της ΟΠΑΠ ΑΕ

Ησήλη σήμερα θα ασχοληθεί με την ιδιωτικοποίηση της ΟΠΑΠ ΑΕ και θα σχολιάσει κάποιες πτυχές του θέματος, που αποδεικνύουν την αβάντα που γίνεται προς όφελος του καπιταλιστικού ομίλου που θα πάρει τη δουλειά. Δυο είναι τα βασικά σημεία που πρέπει να σχολιάσουμε. Η απόφαση της κυβέρνησης να φορολογήσει τα κέρδη των παιχτών από το πρώτο ευρώ και η παράταση του μονοπώλου της ΟΠΑΠ ΑΕ μέχρι το 2020. Ας δούμε ξεχωριστά την κάθε παράμετρο και την επιδρασή της προς όφελος των καπιταλιστών.

Η απόφαση της κυβέρνησης να επιβάλει φόρο από το πρώτο ευρώ κέρδους (μέχρι την 1-1-2013 φορολογούνταν τα κέρδη πάνω από 100 ευρώ), προκειμένου να αυξηθούν τα φράγκα που μπαίνουν στα κρατικά ταμεία από το τζόγο, προκάλεσε αντιδράσεις από τους ειδικούς του χώρου και ιδιαίτερα τους πράκτορες, οι οποίοι προειδοποιούσαν ότι θα μειωθεί ο τζίρος. Ο λόγος ήταν ότι δε θα υπήρχε «ανακάλωση» των χρημάτων που παίζουν οι μικροί παιχτές, με αποτέλεσμα να μειωθεί σημαντικά ο τζίρος. Άλλωστε, αυτός ήταν και ο βασικός λόγος που οι πράκτορες αποφάσισαν να προχωρήσουν στις αρχές Γενάρη σε απεργία διάρκειας, η οποία επίσημα κράτησε πέντε μέρες, στην πράξη όμως από τη δεύτερη μέρα η συντριπτική πλειοψηφία των πρακτορείων είχε ανοίξει.

Με ένα απλό παράδειγμα θα καταλάβουμε τη σημαίνει η απόφαση της συγκυβέρνησης. Οσοι έχουν παίξει KINO γνωρίζουν ότι αν ένας παιχτής επιλέξει να ποντάρει 1 ευρώ επιλέγοντας πέντε νούμερα, αν προέβλεπε τρία απ' αυτά κέρδιζε 2 ευρώ. Αυτό που έκανε η συντριπτική πλειοψηφία των παιχτών ήταν να ξαναπαίξει το 1 ευρώ κέρδος που είχε, ελπίζοντας ότι θα προβλέψει καλύτερα και θα βρει τέσσερα ή πέντε νούμερα. Μετά από την απόφαση της κυβέρνησης για φόρο 10% επί των κέρδων, ο συγκεκριμένος παιχτής δε θα πάρει 2 αλλά 1,90 ευρώ. Γνωρίζοντας την ψυχολογία του τζογαδόρου, αλλά όπως δείχνουν και τα μέχρι τώρα στοιχεία, αυτό οδηγεί τον παιχτή να σταματήσει και να μην ξαναπαίξει.

Εκτός από το απλό αυτό

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

παράδειγμα που απεικονίζει τη στιγμιαία αντίδραση του παιχτή, και σε βάθος χρόνου αν δούμε τα δεδομένα είναι φανερό ότι η κυβέρνηση επί της ουσίας φορολογεί τη χασούρα και όχι τα κέρδη. Εστω ότι ένας παιχτής αποφασίζει να παιζει κατά μέσο όρο 10 ευρώ τη μέρα, δηλαδή περίπου 3.500 ευρώ σε ετήσια βάση. Με δεδομένο ότι το ποσοστό των χρημάτων που μοιράζεται στους παιχτές σε σχέση με το ποσό που τζογάρεται κυμαίνεται στο 50% με 60%, ο συγκεκριμένος παιχτής (αν δεν είναι τυχέρος και δεν έχει πιάσει κάποιο μεγάλο ποσό), θα πάρει πίσω με τη μορφή «κέρδους» περίπου 2.000 ευρώ, σε ένα μέρος των οποίων θα γίνει και παρακράτηση φόρου. Αρα, ο συγκεκριμένος παιχτής, εκτός από τα 1.500 ευρώ που θα έχει χάσει από το παιχνίδι, θα χάσει και κάτι αικόμα από τη φορολόγηση των «κερδών» του.

Ετσι, γεννιέται αμέσως το ερώτημα. Αφού είναι πολύ εύκολο να γίνει αντιληπτό, ότι η συγκεκριμένη κυβέρνητική απόφαση θα έχει σαν αποτέλεσμα τη μείωση του τζίρου, άρα και των εσόδων που θα μπουν στο κρατικό ταμείο, γιατί δεν την αλλάζουν; Η εύκολη απάντηση είναι ότι προκειται για μαθητευόμενους μάγγους που προκειμένου να βρουν άμεσα έσοδα αδιαφορούν για το μέλλον. Η ουσία όμως είναι αλλού. Η μείωση των εσόδων της ΟΠΑ ΑΕ θα έχει ως αποτέλεσμα και τη μείωση της τιμής της μετοχής της, άρα και του τιμήματος που θα πρέπει να καταβάλει ο καπιταλιστής για να εξαγοράσει το 33% της εταιρίας που έχει βγάλει στο σφυρί η κυβέρνηση. Στην πιάτσα έχουν αρχίσει να κυκλοφορούν ποσά για την εξαγορά, τα οποία κυμαίνονται στα 400 εκατομμύρια ευρώ, όσα περίπου υπολογίζονται και τα ετήσια κέρδη της εταιρίας! Πετυχαίνουν, λοιπόν, μένα σμπάρο δυο τρυγόνια, που λέει και ο λαός. Και ξέζουμιζουν τους παιχτές φορολογώντας τη χασούρα τους και αβάντα στους καπιταλιστές κάνουν.

Την ώρα που η «Κ ων πηγάνει στο τυπογραφείο αναμένεται να γίνει γνωστή η απάντηση του αρμόδιου Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου στο προδικαστικό ερώτημα του ελληνικού Συμβουλίου της Επικρατείας, σχετικά με το αν είναι σύμφωνη με το κοινοτικό δίκαιο η απόφαση για παράταση του μονοπώλου. Από το ρεπορτάζ προκύπτει ότι η απάντηση θα γυρίζει το μπαλάκι στα ελληνικά δικαστήρια, αφού ο Γενικός Εισαγγελέας του Δικαστηρίου της ΕΕ σκοπεύει να επαναλάβει την πάρια νομοθεσία, σύμφωνα με την οποία μπορεί ένα κράτος μέλος να προχωρήσει σε μονοπωλιακό καθεστώς για το τζόγο, αρκεί να αποδείξει ότι αυτό γίνεται για να περιοριστεί η προσφορά του τζόγου ή για να μειωθεί η εγκληματικότητα που έχει σχέση με τα τυχερά παιχνίδια (στημένοι αγώνες).

Στην περίπτωση του ελληνικού κράτους και της ΟΠΑΠ

Οσον αφορά την απόφαση της κυβέρνησης να παρατείνει το μονοπώλιο της ΟΠΑΠ ΑΕ, αρχικά από τα παπαγαλάκια είχε πλασταριστεί σαν

ΑΕ δεν ισχύει καμία από τις δύο αυτές προϋποθέσεις. Για την υπόθεση των στημένων αγώνων δεν έχει γίνει τίποτα, ενώ οι πρωταγωνιστές χαίρουν άκρα υγείας, άρα μάλλον για συγκαλύψη πρέπει να μιλάμε και όχι για τιμωρία και μείωση της εγκληματικότητας. Για τον περιορισμό του τζόγου ας το αφήσουμε καλύτερα. Σε κάθε γωνία υπάρχει και μια διαφήμιση του ΟΠΑΠ για τα παιχνίδια της εταιρίας και στις φανέλες των περισσοτέρων ομάδων ο μοναδικός χορηγός είναι ο ΟΠΑΠ. Αν δούμε λίγο πιο προσεχτικά τα δεδομένα, θα καταλάβουμε ότι η προσπάθεια είναι να δοθεί και το μονοπωλιακό καθεστώς ως προίκα στον καπιταλιστή που θα πάρει την εταιρία. Αφού η ΟΠΑΠ ΑΕ εξασφαλίζει το δικαίωμα να είναι μονοπώλιο, με τη βούλα της ελληνικής κυβέρνησης και με πιθανή έγκριση από τις αρμόδιες υπηρεσίες της ΕΕ (δεν πρέπει να θεωρείται τυχαίο ότι η απόφαση της αρμόδιας επιτροπής της ΕΕ θα βγει στις 19/3 και ο προγραμματισμός της ελληνικής κυβέρνησης είναι η επόμενη φάση της διαδικασίας πώλησης να ξεκινήσει στις 27/3), θα το «κληρονομίσει» και ο αγοραστής της εταιρίας.

Αυτό που φοβούνται στην κυβέρνηση είναι ένα πιθανό μπλοκάρισμα της όλης διαδικασίας ιδιωτικοποίησης της ΟΠΑΠ ΑΕ από την Κομισιόν αφού η πιθανότητα να υπάρξει ιδιωτικό μονοπώλιο για το στοιχηματικό τζόγο είναι ορατή και οι παρενέργειες στην ευρωπαϊκή αγορά, εξαιτίας των ολημειών της ελληνικής κυβέρνησης, απρόβλεπτες. Στο θέμα θα επανελθουμε ύχοντας περισσότερα δεδομένα και κυρίως συγκεκριμένες αποφάσεις για το μέλλον της ΟΠΑΠ ΑΕ.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

■ ΣΤΙΒΕΝ ΣΠΙΛΜΠΕΡΓΚ Λίνκολν

Νέα υπερπαραγωγή του αμερικανού σκηνοθέτη με θέμα τη μάχη του Λίνκολν για την κατάργηση της δουλείας. Ο εμφύλιος πόλεμος φαίνεται να τελεώνει με την ήττα των Νότιων και ο Λίνκολν καταφέρνει να περάσει τον πολυπόθητη συνταγματική τροπολογία για την κατάργηση της δουλείας.

Ο Σπιλμπέργκ, πιστός στην κλασική συνταγή, χρησιμοποιεί μια δομή αφήγησης πολύ οικεία, με την αγωνία να κορυφώνεται προ το πέλατο κλπ, με εξαιρετική αναπαράσταση της εποχής, άμεσους διαλόγους και πολύ ρεαλιστικές σκηνές και φυσικά με τη μοναδική ερμηνεία του πρωταγωνιστή Ντάνιελ Ντέι λιούις, συνταγή που ξέρει ότι θα του εξασφαλίσει εισπρακτική επιτυχία.

Το κυριαρχο στοιχείο της ταινίας είναι η αγιοποίηση του Λίνκολν. Παρουσιάζεται ως ο ηγέτης που το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι το θέμα των δούλων, και μάλιστα από μια καθαρά ανθρωπιστική πλευρά. Ενώ στην πραγματικότητα, όσο προδευτική και να ήταν η στάση στο θέμα της δουλείας, η στροφή προς την κατάργηση της ήταν και αποτελεσμα του οικονομικού πολέμου του βιομηχανικού Βορρά ενάντια στους αντιπάλους του γεωκτήμονες του Νότου, των οποίων η οικονομία στηρίζοταν στη δουλεία. Από την ταινία λείπει ακριβώς αυτό το στοιχείο, δηλαδή η ερμηνεία των ιστορικών συνθηκών, των προσώπων, των γεγονότων και των αποτελεσμάτων τους. Στοιχείο που θα την καθιστούσε αξιομνησύνετη, ενώ τώρα η ταινία είναι απλά ένας ευχάριστος τρόπος για μερικούς να περάσουν ένα τρίωρο...

■ ΓΚΡΙΓΚΟΡΙ ΚΟΖΙΝΤΣΕΦ

Βασιλιάς Ληρ

Οκόζιντσεφ, οχτώ χρόνια μετά την τεράστια επιτυχία του «Αμλετ» του 1963, επιστρέφει στο σεξπρικό έργο για να μεταφέρει αυτή τη φορά στη μεγάλη οθόνη το «Βασιλιά Ληρ» και να κάνει άλλη μια επική ταινία. Αυτή την εβδομάδα η ταινία προβάλλεται ξανά και είναι μια ευκαιρία για όλους όσοι δεν την έχουν δει, να τη δουν.

Ο βασιλιάς της Βρετανής Ληρ αποφασίζει να μοιράσει στις τρεις κόρες του το βασιλείο του, ανάλογα με τ

4μηνη Οικονομική Εξόρμηση

Οκτώβρης 2012
Γενάρης 2013

Αριθμός λογαριασμού
ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
100/87804638

Αντιγράφουμε από την «Ημεροή» του ομίλου Μπόμπιτολα: «Τη λειτουργία ενός μόνο Ταμείου που θα καταβάλλει την ενιαία βασική - εθνική σύνταξη των 360 ευρώ και την ανταποδοτική (με βάση της εισφορές των ασφαλισμένων και των εργοδοτών, για τους μισθωτούς) και την εξαιρέσιμη «έξτρα» παροχών

οποίο έχει περιοριστεί τα τελευταία χρόνια (απέτυχε ως αστός πολιτικός πρώτης γραμμής και επέλεξε την πολιτική παρασκηνίου).

Ομως δεν χρειάζεται να επικαλεστούμε τον Σπυρόπουλο, όταν έχουμε τον «καθ' ύλην αρμόδιο», τον υπουργό Εργασίας Γ. Βρούτοη, που προσπαθεί να αποδείξει ότι

ενιαίων κανόνων. Αυτό θα γίνει αφού προηγηθεί καταγραφή, μελέτη και διαβούλευση με όλους τους εμπλεκόμενους φορείς. Το τέλος, όμως, αυτής της προσπάθειας θα σημάνει εμπέδωση του αισθήματος δικαιοσύνης, αποτελεσματικότητας και βιωσιμότητας του συστήματος.

λιστικών ρυθμίσεων μεταφέρθηκε μια διετία νωρίτερα, καταργώντας τη μεταβοτική περίοδο που είχε θεσπιστεί.

Από τις δηλώσεις Βρούτοη γίνεται φανερό ότι η συγκυβέρνηση βάζει μπροστά την «τελική αναμόρφωση του ασφαλιστικού συστήματος». Τι σημαίνει αυτό; Αυτό που λέει ο Σπυρόπουλος. Κατάρ-

Ξανανοίγουν το Ασφαλιστικό

μέσα από τη λειτουργία εποιγγελματικών ταμείων (ανά κλάδο) ή και την ιδιωτική ασφάλιση, θέτει σε δημόσιο διάλογο ο διοικητής του ΙΚΑ - ΕΤΑΜ Ρ. Σπυρόπουλος.

Μήπως πρόκειται για μια προπαγανδιστικό τύπου πρωτοβουλία του στελέχους του ΠΑΣΟΚ, που παρέμεινε στο τμόνι του ΙΚΑ και επί συγκυρένησης και επιδιώκει να πλασάρει τον εαυτό του ως σημαντικό πολιτικό παράγοντα; Ο Σπυρόπουλος δεν είναι τυχαίος. Προέρχεται από τους κόλπους της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, υπήρξε έμπιστος όλων των προέδρων του ΠΑΣΟΚ και ως διοικητής του ΙΚΑ έχει φροντίσει για την υλοποίηση όλων των αντιασφαλιστικών ανατροπών (αλλά και όλων των φιλοκαπιταλιστικών μέτρων) επί Λοβέρδου, επί Κατσέλη, επί Κουτρουμάνη και τώρα επί Βρούτοη, με τον οποίο συνεργάζεται άφογα. Οταν, λοιπόν, βγαίνει και ανοίγει τέτοιο θέμα, λειτουργεί σαν «λογός», ρόλος στον

στο ρόλο του κατεδαφιστή της κοινωνικής ασφάλισης και των εργασιακών σχέσεων είναι... τροϊκανότερος του Λοβέρδου. Σύμφωνα με πρόσφατες δηλώσεις του Βρούτοη, το ασφαλιστικό σύστημα δεν είναι παρά «ένα άθροισμα εξαιρέσεων και στρεβλώσεων! Οπως σημειώνει, «παρά τις παρεμβάσεις που έχουν γίνει στο παρελθόν, το ασφαλιστικό σύστημα παραμένει δαιδαλώδες, κατακερματισμένο, με διαφορετικές ταχύτητες και ανισότητες. Ακόμα και σήμερα, για παράδειγμα, διατηρούνται περίπου 90 μητρώα συνταξιούχων και 60 διαφορετικούς κλάδους ασφάλισης. Με μια λέξη: Λαζύρινθος! Αυτό έχει ως συνέπεια, διοικητικό και οικονομικό κόστος για τον Ελληνα πολίτη και συνταξιούχο».

Τι πρέπει να γίνει; «Είναι επιβεβλημένο τώρα να πρωθήσουμε την τελική αναμόρφωση στο ασφαλιστικό σύστημα ώστε να μετατραπεί σε ένα υγιές άθροισμα

Κάθε εργαζόμενος σ' αυτή τη χώρα γνωρίζει πλέον πως, όταν γίνεται λόγος για «δικαιούνη, αποτελεσματικότητα και βιωσιμότητα», νέες αντιασφαλιστικές ανατροπές έρχονται. Και πως, όταν γίνεται λόγος για «ενιαίους κανόνες», έρχεται νέο κύμα εξισώσεων προς τα κάτω. Οσο για τη «διαβούλευση με όλους τους εμπλεκόμενους φορείς», γνωρίζουμε πλέον ότι αποτελεί ένα φρετζές δημοκρατικοφάνειας. Κάνουν κάποιες συναντήσεις με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, «ακούνε» τις θέσεις της και τις απορρίπτουν μετ' επαίνων. Με την επικλητική αυτών των «προβλημάτων» ψηφίστηκαν την τελευταία τριετία οι αντιασφαλιστικοί νόμοι των Λοβέρδου-Παππακωνσταντίνου (3863/2010 για τον ιδιωτικό τομέα και 3865/2010 για τον δημόσιο), ενώ πρόσφατα, με τον νόμο 4093/2012 της συγκυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη, αυξήθηκαν τα όρια ηλικίας και η ισχύς μιας σειράς αντιασφα-

γηση της επικουρικής και καθιέρωση μιας ενιαίας σύνταξης. Κι ακόμη, κατάργηση του διαφορετικού τρόπου υπολογισμού της σύνταξης για το διάστημα πριν τους τελευταίους αντιασφαλιστικούς νόμους και θέσπιση ενιαίου υπολογισμού, που θα οδηγήσει σε τεράστιες περικοπές συντάξεων και για τους λεγόμενους πτολιούς ασφαλισμένους. Τέλος, δημιουργία ενός υπερταμείου, ώστε να «φραγωθούν» και τα τελευταία αποθεματικά που έχουν μείνει σε ορισμένα ταμεία.

Με τόση ανεργία στον ιδιωτικό καπιταλιστικό τομέα, με δραματική συρρίκνωση των εργαζόμενων στο δημόσιο τομέα, με τους ελευθεροεπαγγελματίες, μικρεμπόρους, μικρεπαγγελματίες να αδυνατούν να πληρώσουν τις ασφαλιστικές τους εισφορές, λόγω της βαθιάς κρίσης, και με το κράτος να μη συμμετέχει στη χρηματοδότηση της κοινωνικής ασφάλισης, η επιλογή είναι να τσακίσουν όλες τις συντάξεις.

Περί μεσαίας τάξης

Η φράση του Τσίπρα «Είμαστε κι εμείς νοικοκυραίοι» σχολιάστηκε δεόντως. Είχε και συνέχεια, όμως, ο φράση, ο οποία πέρασε σχεδόν ασχολίαστη: «Απευθυνόμαστε και ασχολούμαστε κυρίως με τα προβλήματα της μεσαίας τάξης». Ακόμη και στο επίπεδο των διατυπώσεων, ο σημερινός ΣΥΡΙΖΑ φροντίζει να βρίσκεται πολύ πίσω από το ΠΑΣΟΚ του 1974-85. Το ΠΑΣΟΚ εμφανίζεται ως πολιτικός εκφραστής των «μη προνομιούχων», ο ΣΥΡΙΖΑ εμφανίζεται ως πολιτικός εκφραστής της «μεσαίας τάξης».

Ο όρος «μεσαία τάξη» ξενίζει έναν μαρξιστή. Και δικαίως. Γιατί έχει καθιερωθεί από την αστική κοινωνιολογία, η οποία αρνείται την ταξική διαίρεση της κοινωνίας και αναζητά άλλες διαιρέσεις. Ο όρος «μεσαία τάξη» υπονοεί έναν πολτό, στον οποίο αναμιγνύονται ένα κομμάτι της εργατικής τάξης (κυρίως εργαζόμενοι με ειδίκευση και σταθερή δουλειά), τα μικροαστικά στρώματα (μισθωτά και μη) και ένα κομμάτι από τα χαμηλότερα στρώματα της αστικής τάξης. Από άποψη κοινωνικής συμπεριφοράς αυτός ο πολτός χαρακτηρίζεται με το όρο «νοικοκυραίοι» (που υποδηλώνει πίστη στον καπιταλισμό), ενώ από άποψη πολιτικής συμπεριφοράς έχει χρησιμοποιηθεί και ο όρος «μεσαίος χώρος» (παλιότερα τον έλεγαν «κέντρο»).

Προ εικοσαετίας είχε χρησιμοποιηθεί και ο όρος «κοινωνία των δύο τρίτων», ο οποίος μάλλον έχει εγκαταληφθεί. Υπονοούσε κοινωνίες στις οποίες τα 2/3 του πληθυσμού ευημερούσαν, ενώ το 1/3 ζούσε σε μόνιμη ανασφάλεια, μεταξύ ανεργίας και εργασίας. Η ευημερία, βέβαια, ήταν έννοια απολύτως σχετική. Άλλο ήταν το επίπεδο διαβίωσης ενός ειδικευμένου εργαζόμενου με σταθερή δουλειά, άλλο το επίπεδο ενός ελεύθερου επαγγελματία με σταθερή πελατεία (π.χ. ενός μηχανικού ή ενός γιατρού) και άλλο το επίπεδο ενός βιοτέχνη με 20 άτομα προσωπικό. Παρά ταύτα, για να εξαφανιστεί η ταξική διαίρεση, οι πάντες συγκεντρώνονται σε μια ενιαία κατηγορία.

Η κρίση κατέστρεψε αυτόν τον πολτό. Οχι με συμμετρικό τρόπο, αλλά τον κατέστρεψε. Ειδικευμένοι εργάτες έμειναν άνεργοι και όσοι παρέμειναν εργαζόμενοι έμειναν στο πετσί τους την πιο στυγγή εκμετάλλευση του βιομήχανου ή βιοτέχνη αφεντικού τους. Στο χώρο της οικοδομής έμειναν άνεργοι οι οικοδόμοι, αλλά και οι υπεργολάβοι και οι μηχανικοί. Το δόγμα που επικράτησε, ίδιαίτερα μεταξύ των μικροαστικών και μεσαστικών στρωμάτων, ήταν το «πατήστε επί πτωμάτων, μπας και διασωθείτε».

Παρά ταύτα, η κρίση δεν διέλυσε και τη σύγχυση περί «μεσαίας τάξης» και τις αυτοπάτες περί επαναφοράς στην κατάσταση της «ευμάρειας». Δεν οδήγησε στην άνοδο της ταξικής συνείδησης, δεν έφερε τον ταξικό διαχωρισμό στην καθαρή μορφή του. Αυτή τη σύγχυση έρχεται να εκμεταλλεύεται ο ΣΥΡΙΖΑ, παίζοντας στο ταμπλό της «μεσαίας τάξης» και σπεκουλάροντας πολιτικά με υποσχέσεις επιστροφής στο «ευτυχισμένο παρελθόν».

Ετσι, συντηρεί τον συντηρητισμό των μικροαστικών στρωμάτων, τα οποία -για να θυμηθούμε το «Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος» των Μαρξ και Εγκελς- είναι επαναστατικά μόνο από την άποψη της συντελούμενης προλεταριοποίσης τους, ενώ παράλληλα θολώνει τον ταξικό ορίζοντα των εργατών, μεγάλα τμήματα των οποίων έχουν φτάσει στο σημείο να θεωρούν κοινωνικό όνειδος την ίδια την ιδιότητα του εργάτη και να αναζητούν άλλους προσδιορισμούς, όπως ας πούμε «ιδιωτικός υπάλληλος».

Γ' αυτό και τέτοιες αναφορές δεν πρέπει ν' αντιμετωπίζονται απλώς σαν παπάρες, αλλά ως εκφράσεις μιας αντεργατικής, αντεπαναστατικής πολιτικής.

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ</